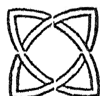
ప్రణయకుసుమము

దీపాల పిచ్చయ్యశాస్త్రి
కృతము

ఆంధ్రజననీ ముద్రణాలయమున
ముద్రితము
౧౯౩౩

వెల ౧౩ అణాలు

పీఠిక

ఈ గ్రంథమును రచించిన బ్రహ్మశ్రీ దీపాల పిచ్చయ్య శాస్త్రిగారు ఆంధ్రలోకమునకుఁ గ్రొత్తవారు కారు. వీ రీవఱకు దేశమునఁ బ్రచారము సల్పి తాటాకుఁ బొత్తంపు గనులలోను, రసజ్ఞజన స్మృతి పేటికలలోను, నడఁగియున్న చాటుపద్యరత్నములఁ బెక్కింటి వెల్వరించి కూర్చి యాంధ్ర భారతి కమూల్యమైన కంఠహారము నర్పించినవారు. 'భక్తకల్పద్రుమము', 'కాలము', 'భారతి', 'సువర్ణమేఖల', యను పేర వీ రింతదనుక నాలుగు పద్యకృతుల వ్రాసియున్నారు. అందాద్యములు రెండును శతకములు. కడమవి కల్పితకథలు. కల్పద్రుమమున నోదవి, కాలమునఁ గొనసాగి, భారతిరచనమునఁ జిగిర్చిన వీరి కవితాలత యీ ప్రణయకుసుమమునఁ బుష్పించిన దని చెప్పవలసియున్నది.

ఈ కృతిలోని యితివృత్తము క్రొత్తది కాదు. భర్తృహరి నిర్వేదనాటకములోనిదే. అందలి భానుమతియే యిందలి మల్లిక. అందలి భర్తృహరియే యిందలి వసంతుఁడు. అందలి గోరక్షనాథుఁడే యిందలి తపోధనుఁడు. కథానాయికల

పునరుజ్జీవనములు రెంటను సమానములే. కాని కథాపర్యవసానములు మాత్రము భిన్నములు. నిర్వేదనాటకములో భర్తృహరి పునరుజ్జీవితయైన భానుమతితోడి కాపురమొల్లక గోరక్షనాథుని వలెఁ దానును నివృత్తసంసారుఁడగును. ఈ కృతిలో వసంతుఁడు జ్ఞానమును బోరసి, సంసారము మోక్షప్రతిబంధకము గాదని మల్లికను గైకొని, మైథిలుఁడగు జనకునివలెఁ గుటుంబభోగముల ననుభవించును. జ్ఞానులు సంసరింతురా యను విషయము వేదాంతశాస్త్రమునకుఁ జేరినది. ఇటఁ దద్విమర్శనము మన కనవసరము. కాని తుల్యారంభములు గల కథలు భిన్నపర్యవసానము లగుట యేల యనుట మాత్రము మన మరయవలసియున్నది. నిర్వేదనాటకము ప్రబోధపరము. దానికి 'భర్తృహరి ప్రబోధ' మని కూడ నామాంతరము కలదు. జ్ఞానపూర్వక మగు వైరాగ్యమును స్థాపించుటయందే కవి కందుఁ దాత్పర్యము. ఈ కృతి యట్టిది గాదు. ఇది ప్రణయతత్త్వనిరూపణైకపరము. ఇందు మల్లికామరణముతోడనే ప్రణయముయొక్క సారము ప్రకాశితమైనది. పాతివ్రత్యముయొక్క పరమోచ్చపదవి ప్రతిష్ఠితమైనది. ఇఁకఁ దక్కుఁగలకథాభాగ మేల యన నది యిష్టరససిద్ధికొఱకు. శిష్టజనప్రీతికొఱకు. కావ్యమునకు మంగళాంతత్వమొదవుకొఱకు. మల్లిక బ్రతికి వసంతునితోఁ గూడకున్నఁ

బహిత్రుజనహృదయములు పల్లవించునా? అకలంకమైన శృంగారముతో నారబ్ధమైన ప్రణయమునకు అనురూపపూర్తి సంఘటిల్లునా? ఇట్టి యభిప్రాయముచేతనే, ప్రబోధనాటకములో నుత్తరార్ధమునఁ బ్రపంచితమైన విషయదోషదర్శనము సంక్షేపించి శాస్త్రిగారు ఈకృతిలో మల్లికావసంతుల పునస్సమాగమమును వర్ణించిరని నేను దలంచుచున్నాను. ప్రబోధకృతిలోని రసము శాంతము. ఇందుఁదోఁచునది కరుణ(విప్రలంభ)మే.

హరిహరోపాధ్యాయుని కృతివలెనిది దృశ్యప్రబంధము కామి, కవి కథాంతరన్యాసములకును, వర్ణనలకును, అనల్పమైన యవకాశము దొరికినది. ఆ యవకాశమును గవి మిక్కిలి చక్కఁగా వినియోగించుకొనె ననుట యతిశయోక్తి కాదు.

ప్రథమదళములోని దివసావసానవర్ణనము, ద్వితీయమందలి సూర్యోదయవర్ణనము, తృతీయమున మల్లికాసౌశీల్యవర్ణనము - ఇట్టివి యీతెగకుఁజేరినవి. ఈ వర్ణనములు పరిమితములై కథాసరణికి భంగకరములుగాక యుద్దీపకములై, యొప్పారుచున్నవి. వర్ణనలవలెనే, సంభాషణలును, ఎక్కడో తెచ్చిపెట్టుకొన్న యవిగాఁ దోఁపక సాధ్యమగునంతవఱకు సందర్భశుద్ధి కలిగి హృదయంగమములుగా నున్నవి. సంధ్యాసమయమునఁ బద్మినికిఁ గలిగిన యినవిరహమునకు మల్లిక మన

పిల్లఁగా, వసంతుఁడు సంయోగ వియోగములు సహజము
లని తెలిపి,

గీ. 'పద్మినికి సూర్యునకె కాదు పడఁతి! కలువ
కన్నెకును జంద్రునకు నంత గాదె, మఱియుఁ
దలఁపఁగా మల్లికావసంతులకు నంత
గాదె, జగమంతకును నంత గాదె కడకు'.

అని సామాన్యమును జెప్పుచోటఁ గుందకుసుమాకర పరముగా నతనిచేఁ గవి మల్లికావసంతుల ప్రస్తావమే సేయించుటయుఁ, దదీయానురూప దాంపత్య సుఖాతిశయ ముగ్గడించుచు 'భావ్యర్థమెవ్వఁడెఱుఁగు'నని సందియము వెలయించుటయు, మల్లికాభవనమున 'లక్ష్మీకటాక్షము' 'తాండవమాడు' చున్నదని పలికి వెనువెంట భోగాస్థైర్య వర్ణనమున కుపక్రమించుటయు - ఇట్టివి యింకను గొన్ని సూచ్యార్థ సూచకములై కావ్యశిల్పమునఁ గవి చూపిన జాగరూకతను వెల్లడించుచున్నవి. ధారాశుద్ధి వలనఁ బద్యములన్నియు హృద్యములుగా నున్నను కథాపురుషులలో ముఖ్యులైన మువ్వుర సంభాషణముల నుండి రుచిరతరములైన మూఁడు గీతములమాత్ర మిందుదాహరించుచున్నాఁడను.

ప్రేమతత్త్వ మభివర్ణించుచు మల్లిక:—

గీ. "సంజఁ బ్రియుఁబాసి శోకించు చక్రవాకి
తియ్యని యెలుంగునం దోఁచు తేటపలుకు

లక్ష్యమో నాథ! ప్రేమ తత్త్వార్థబోధ
సూత్రములుగావె? మృదుమనస్కులకుఁ దలఁప".

వసంతుని విలాపములో:—

గీ॥ "పరమకల్యాణి! నీ పుణ్యపద పరాగ
మొనసి సోఁకిన యంతనే తనరుఁదాన
కదలి వ్రీలదె నాకంబు గవనితలుపు
పేర్మి నెదురురాఁ దెఱగంటిపేరఁటాండ్రు."

తపోధనుఁడు చేసిన బోధలో.—

గీ॥ "మృణ్మయం బని నిరసించె దేటికోయి
ప్రేమతత్త్వంబు నెఱుఁగని పిన్నవాఁడ!
మృణ్మయం బైన, కాక హిరణ్మయంబె
యైన, వెలసమమే ప్రణయాపణమున."

‘ పురంధ్రీణాం చిత్తం కుసుమసుకుమారం హి భవతి ’ యను భవభూతి వాక్యమునకును, ‘ఆశాబంధః కుసుమసదృశం ప్రాయశో హ్యంగనానాం। సద్యః పాతి ప్రణయిహృదయం విప్రయోగే రుణద్ధి’ యను కాళిదాసు నాశయమునకును ‘కుసుమములకన్న నొకి వేళఁ గోమలములు’ అని స్త్రీల చిత్తమును గూర్చి చెప్పిన శ్రీనాథుని నుడికారమునకును ఈమల్లికా చరితము తార్కాణముగా నున్నది. శాస్త్రచోదిత మని భర్తృచితాగ్ని నపేక్షించిన ధర్మపత్ని యాచరణము లోకపూజ్యమే. కాని, సద్యస్సముత్పన్న వియోగాగ్నిలో ప్రమందిన

సాధ్వీమణి ప్రభావము అతిలోకము. ఈతారతమ్య మీ ప్రబంధమున నెంతయుఁ జక్కఁగాఁ బ్రదర్శింపఁబడినది.

ఈ దివ్యప్రసవార్చనమున సుప్రసన్నయై ఆంధ్రవాగ్దేవి కృతికర్తృకృతిభర్తలను ఇతోఽధికయశస్సంపదల నోలలార్చుఁగాత.

నెల్లూరు
1-4-1922

దుర్భా సుబ్రహ్మణ్యశర్మ,
ఆంధ్రభాషోపన్యాసకులు,
కళాశాల, నెల్లూరు.

శ్రీ

ప్ర ణ య కు సు మ ము.

ఆ శీ ర్వా ద క ము.

శ్రీ కల్యాణ గుణుండు, వైనతశిర
 శ్శృంగార భూషాయుతా
స్తోకశ్రీకపదాంబుజద్వయుఁడు, శ్రీ
 శుం, డాయురారోగ్యసు
శ్లోకశ్రీయుతుఁగా నిరంతరముఁ బ్రో
 చుంగావుతన్ దాసద
క్షైకారంభకునిం గృతీశ్వరుని మా.
 "అష్టాదసిద్ధేశ్వరున్".

గీ. తనదు పుట్టిల్లు పెద్ద రత్నముల ప్రోక,
భర్త లోకైక భర్త, అపత్య మఖిల
సృష్టికర్తగఁ దగు కల్మిచెలువ కలుము
లిచ్చుఁగావుత సతముఁ గృతీశ్వరునకు

శా. కామం బింతయు నాకు లేదనుచు, బింకాల్ పల్కితో ర్తన్,
జగత్ । స్తోమం బచ్చెరువంద నా పయి నెటో చుట్టాలుప
క్కాలు తన్ । ప్రేమింపంగఁ గుటుంబియై సుతుల నర్థింగ
న్న శ్రీశంకరుం । డో ముంగాతఁ గృపన్ గృతీశ్వరునిభా
గ్యోపేతుఁగా నెప్పుడున్

సీ. కోదమసింగము నెక్కి కులికెడు నెఱజాణ
అచలాధిపతియింటి యాఁడుబిడ్డ
మగని యర్థాంగంబుఁ దెగఁగొన్న జగజంత
మూఁడు త్రోవల పూవుఁబోఁడి సవతి
గణనాథుఁ గడుపారఁ గాంచిన యిల్లాలు
భక్తులపాలికల్పద్రుమంబు
సంతతోరు కదంబ కాంతార వాసిని
దైతేయ కాంతార దావహేతి

గీ. పాలితాఖిల విబుధలోకాళి కాళి
పరమకల్యాణి, సత్కృపాపరత నిరత
నిస్సమైశ్వర్య ధైర్య యశస్సమృద్ధి
వృద్ధిఁగనఁ బ్రోచు నడ్డాడ సిద్ధశర్మ

చ. తనుజులఁ బ్రోవ నాపని, యథావిధి వాగ్విదులం బొనర్ప నీ
పని, యను నేమ మొప్పఁగఁ బ్రపంచకుటుంబభారంబుఁ
దాల్చుగాం । చనజరురుండు, తత్సతియు, సారదయావహతు
లై చిరాయువుల్ । మునుకొని వాగ్విభూతి నిడి ప్రోతురు
గాతఁ గృతీశు నెప్పుడున్

చ. కవివదనాంబుజమ్ము లను కమ్మని వాగమృతంపు బుగ్గలన్
బ్రవిమలనవ్యకావ్యరసవాహినులన్ వెడలించి, ప్రాజ్ఞచి
త్తవిపుల, భావసస్యము సతంబు ఫలింపఁగజేయు తల్లిస
న్నవికల సత్కటాక్ష కలనాదృతి వాణియనుగ్రహించుతన్

గీ. పేరు వెనకయ్య యయ్యును వేల్పుగమికి
ముందు పూజలుగొను పెనుబొజ్జసామి
భక్తి నీ కృతిముఖమునఁ బ్రస్తుతింతు
వారక యవిఘ్నశోభనావాప్తి కొఱకు.

చ. వితతకవిత్వతత్త్వపదవీపదవీయ ఉదాత్త కీర్తితి
ర్పతికవి వేంకటేశకవి పండితులన్ గురులన్ దలంచి, స
త్కృతిరచనా చమత్కృతి సుధీనుతధీవిలసత్పురాతనా
దృతనకవీంద్రవాగ్విభుతకంజలిఁ జేసెద వాగ్విశుద్ధికిన్

గీ. ప్రౌఢదీర్ఘసమాసగుంభనపటిష్ఠ
ఫణితి కొందఱికిష్టము, వలపుఁ జవులఁ
గులుకు పలుకులయెడఁ బ్రేమ కొందఱికిని
సమయ మెఱిఁగిన రెంటను సమ్మతములె-

ఉ. ఇంచుకయుఁ గవిత్వమన నేమియునుంగనియట్టియుంగృతిం
గాంచి, హసించు, దిద్దుఁ, బలుగాకులుతన్గొనియాడనట్టిచో
గొంచెము, గొప్ప, నేర్పుకొని, కుత్సితబుద్ధిఁగవీశనిర్మితో
దంచితకావ్యముం జెనకు నాతనిఁ గాకవి దిట్టనేటికిన్

క. గుణికిం గుణ మగపడు, నవ
గుణికిం గృతి నవగుణంబె గురుతుగఁ దోఁచున్
గణఁక. ముకురమున ముఖ ల
క్షణములు నెవ్వారివట్ల కన్పడులీలన్

గీ. మధురరసపూర్ణసుకృతిసూనంబు రసిక
బంభరముఁ దన్పుఁగాని, దుర్వార దుర్వి
దగ్ధవాదిశ్మశానగృధ్రంబుఁ దనుప
నేర్చునే? యోర్చునే? దాని నిష్ఠురతకు

అవతారిక.

క. ఏదే నొకకృతిఁ గూర్పఁగ
మోదం బిగురొత్తఁగా నపూర్వకథా సం
పాదనమతినై వెదకుచు
నే దినములు పుచ్చుచుంట నెఱిఁగిన కతనన్

క. మన్మిత్రుఁడు, పాత్రుఁడు, ధీ
మన్మాన్యుఁడు, సుకవితాభిమానియును సుదా
రోన్మనుఁడు, సిద్ధశర్మన
ను స్మస్నసఁ గాంచిపలికె నూల్కొను ప్రేమన్

క. దీపాల వంశ వరమణి
దీపాయిత! మృదులమధురదివ్యకవితా
వ్యాపార! రసికతాసన
వీపారగవాగ్విలాస! పిచ్చయ శాస్త్రీ!

సీ. కూర్చితి విడుములకోర్చి యింతకుమును
పల చాటుపద్యరత్నాకరంబు
రచియించితివి భక్తిరస ముట్టిపడునట్లు
ప్రౌఢిమై భక్త కల్ప ద్రుమంబు
విరచించితివి చాటు వృత్తమ్ము విప్పి య
ల్లారు ముద్దుగ మొన్న భారతి కృతి
చేర్చితి వౌఁగి సుభాషితసుధాలహరి భా
షావధూటి కొక భూషణముగాఁగ

గీ. ఆశుకవితావధాన విద్యావినోద
బంధురుండవు, ప్రౌఢప్రబంధరచన
దక్షుఁడవు, మాకు హితుఁడవుదాత్తమతివి
సరవిఁ దీర్పుము నా యభీష్టమ్మొకండు.

గీ. ఇచ్చితివి నాకుఁ నొక రెండు కృతుల సంక
తముగ మున్నై ఎసఁగల దీప్సితమ్ము మఱియు
నొక్క సత్కృతిఁగైకొన నోసర మామ
కీస జననీ జనకుల కంకితము గాఁగ.

వ. కావున.

క. సాధ్వీచరితగ నొకకృతి
మాధ్వీకరసప్రసారమంజువచస్కన్
సాధ్వభినంద్యను నొసఁగుముఁ
పృథ్విని మద్వంశగరిమ పెంపు వహింపన్.

వ. అని కోరుటయుఁ బ్రబంధరచనాసముద్యోగినై యున్న నాకు సుహృదభీప్సితంబు మఱింత చేయూఁత నొసఁగ "నేకాక్రియాద్వ్యర్థకరీబభూవ" యను న్యాయమునకుఁ దార్కాణగా నేనీచిఱుతక కృతిరచియింప సమకట్టితి.

క. అరుదగు నీకృతి మాత్రక
హరిహరకవిరచిత "భర్తృహరి నిర్వే" దో
త్తర కృతియగు నైన రస
స్ఫురణయుఁ గథ దాని పోల్కిఁ బొసఁగదు దీనన్.

క. నేనా సత్కృతినుండి ప్ర
ధానాంశము నెత్తుకొని యథామతి నీ కా
లానుసృతి మార్చి నూత్న క
థానక మేర్పఱచితిని ముదంబిడు ననుచున్.

గీ. ప్రథితపండితకవికృతగ్రంథములకుఁ
బ్రతిగఁ గృతులను మాదృశుల్ వ్రాయుచుండ్రు
బ్రహ్మనిర్మించు బ్రహ్మాండ భాండములకుఁ
బ్రతిగఁ గుమ్మరిసేయు మృద్భాండములను.

క. దోసఁగొకచోఁ బొసఁగిన, నీ
కసతయుఁ దోఁచినఁగృపాతరంగితమతు లీ
రస మూనఁ బోక కవితా
రస మానుఁడి యున్నవట్టు ప్రాజ్ఞమతములా

నటమీఁద నల్పె గయాక్షేత్రమునఁ బిత్ర్య
తర్పణంబులుఁ బిండదానవిధులు
కృతులను గైకొని పిత్రుపితామహులభా
స్వత్కీర్తి ధాత్రి శాశ్వతమొనర్చె

గీ. వినయమునఁ జేసె వేదాంతవిదుల చెలిమి
అర్థిఁ బఠియించె నుపనిషదర్థములను
బ్రహ్మమున నిల్పె మనము వైరాగ్య సరణి
నీశ్వరార్చాపరుండు సిద్ధేశ్వరుండు.

చ. సకలగుణంబులన్ దనకుఁ జాలిన మానిని "కృష్ణవేణి"నా
మక సతిఁ బెండ్లియాడి, యసమానయశోవిభవాభిరాముఁ
డై । ప్రకట సుఖంబు లందుచును భాసిలు ధన్యుఁడు సిద్ధ
శర్మ నా । రక కలకాలమున్ శుభపరంపరలన్ దనివారఁ
గాంచుతన్.

క. ఏతాదృగ్గుణునకుఁ బ్ర
స్ఫీత యశస్సాంద్రునకును సిద్ధేశ్వర వి
ఖ్యాతాభిధాన బుధునకు
పీతాఘున కమలతత్త్వ విజ్ఞానునకున్.

వ. అభ్యుదయ పరంపరాభివృద్ధిగా నారచియించు నీ కావ్యం బస్మద్దేశికాశీః ప్రభావంబున.

క. మంతునకునెక్కుడగ నిజ
కాంతున కసమానయశముఁగడలు కొలిపి, నే
రెంతయుఁగనుఁగాత మిదా
సెంతసకవిరచితకావ్య నిచయమునందున్.

ప్రణయకుసుమము.

ప్రథమదళము.

గీ. పెద్ద కాలమునకువచ్చు ప్రియవసంతు
మేలువార్తను వినియె కాఁబోలుఁ జిగురు
జొంపములఁ బూల మొగ్గల సొగసుచేసి
కొసఁగ మొదలిడె ముదమున వనలతాంగి.

గీ. పుష్పవతియయ్యె మల్లికా మోహనాంగి
వరుసఁ గాదంబినియును గర్భంబుఁ దాల్చె
ఘనరసాలతరుశ్రేణి కసుపుపండె
హర్షదాయక మగు వసంతాగమమున.

గీ. తళుకు బెళుకుల పూవులఁ దావు లడికి
పేర్మి నళులకు విరితేనె విందొసగ్చె
ఆమ్రపల్లవభుక్తిఁ బికాళిఁదనిపి
సంతసంబు నొసంగె వసంతలక్ష్మి.

గీ. తమ కొనర్చిన మేలెంచి భ్రమరములును
పరభృతమ్ములు నెల్లెడ భవ్యమధుర
మంజులారావ గానసమంచితగతిఁ
జాల పొగడఁగ దొడఁగె వసంతరీతి.

గీ. లతలనూఁతగఁ గొనుచుఁ బల్లవములంటి
చనుచుఁ, గోరకముల కాస గొనుచు మెల్ల
మెల్ల నడయాడనేర్చె సమీర సుతుఁడు
క్రమత బలుపెక్కు సుమనోనురాగమెసఁగ.

గీ. పుష్పాడి కుమారముల మెయి పొలుపు తెలియఁగఁ
బలుమఱును దేనెవాఁకల జలకమార్చి
అనుకొనఁ బంపుచుండెఁ నిండారుప్రేమ
మందపవనార్భకుని మధుమాసలక్ష్మి.

వ. అట్టి వసంత వాసరంబుల నొక్కనాఁడు.

ఉ. సంతస మగ్గలింపఁగ వసంతకుమారకుఁ డాత్మసౌధ
ప్రాంత సమంచితోపవనవాటికలన్ విహరింప మల్లికా
కాంతనుగూడి నేఁడు జని కామినికిన్ వివరించుచుండెనా
త్యంతముఁ బ్రేమపొంగి పొలుపార నవీనవనీవినోదముల్.

చ. లలన!మరాళియోర్తుసలిలంబులఁగ్రుంకిమృణాళనాళమొం
డెలమిగ్రహించి తాఁబరువు లెత్తఁగఁ దజ్జలజంబు నీటిపై
లలితపుబూవుటోడగ విలాసవిహారము సల్పఁగంటె? లో
పలభ్రమరార్భకుల్ ప్రకృతిభావవిలీనతఁబాటఁబాడఁగన్.

సీ. తమి సరోవర తరంగముల నుయ్యెలలూఁగు
నంచదంపతుల నెయ్యంపు నుడులు
బలిసి క్రొవ్వునఁ బరస్పర జిగీషను గూయు
కోయిలజంట కూకూ స్వనంబు
జిలిబిలి పలుకులఁజేరి ముచ్చటలాడు
శుకశారికల పల్కు సొబగుందనము
మకరందపాన ప్రమత్తత ఝుమ్మను
గండు తుమ్మెదపిండు మెండురవము:

ఆ. లాలకించితి కాదె విశాలనయన
కెరలియారీతి వీణఁబల్కింపఁ గలవె?
యను మనోహరు పల్కుల కన్ను మిన్న
యొసఁగెఁ జిఱునవ్వుచేతఁ బ్రత్యుత్తరంబు.

గీ. “కొమ్మ! వలయు సుమములు కై కొమ్మ” యనుచు
“జూతఫలముల రుచి కొంత చూత” మనుచు
“మించు తిలకంబు లవె తిలకించు” మనుచుఁ
“జూచితివె పోఁక ప్రోకల సొబగు” ననుచు

క. ఆరామరామణీయక
మా రామకు నట్లు చెప్ప చంతంత ముదం
బారఁగఁ గోరిక లూరఁగఁ
జేరెఁ సెలయేటి తటము చెంతకు, సందుఁ

గీ. ఏటి తరఁగల నేస్తమ్ము నెనసి వీచు
కమ్మ తెమ్మెర లెంతో సౌఖ్య మ్మొసంగ
వాలుకావేదిక నతండు పవ్వళించె
ముగుద నుందొడ యుపధానముగ నెసంగ

వ. అంతఁ బ్రభాకర కర ప్రసరణమ్మునఁ గనులకుమిఱుమిట్లుగొల్పుచు నొప్పారు సెలయేటి తళ తళలం దిలకించి మించిన హర్షంబున నతండు

క. జరతారుజిలుగుపట్టులు
బరువుఁగ బంగారు నీటి వాఁకయఁ బోలెన్
గరముం గనుఁగవకు మనో
హరమై సెలయేఁటి మగువ హర్ష మొసఁగెడిన్

చ. శుకపిక శారికాళికులసుస్వరభాస్వరగానము మొప్ప, వా
రకముహురాచలత్ప్రథుతరంగమృదంగరవం బెసంగఁగాఁ
బ్రకృతిరహస్యముం దలఁచి పాడుచు నున్నది భావగీతముల్
సకియగా! యీ సరిద్రమణి సారతరుల్ తలలూఁచి మెచ్చఁగన్

గీ. ఉచ్చభూభాగముల నుండి యుఱికి యుఱికి
పడి గుభాలున దూఁకు నంభస్సు చెదరి
పొంగి పొరలఁగ రేఁగు తుంపురుల సొబగు
కవుల వర్ణనకును మించి క్రాలు నబల!

గీ. అనుచు బహు వర్ణనంబుల నతుల గతులఁ
బ్రమదమును నించు సరససంభాషణములఁ
జరుపు నొక కొంత ప్రొద్దంత జలజహితుఁడు
చరమగిరిఁ జేరుటయు నల సరసుఁ డపుడు

గీ. గాసిఁ బవల్లెల్లఁ బయనమ్ముఁ జేసిచేసి
బడలికలు వాయ వరుణదిక్ జలజనయన
యింట విశ్రాంతిఁ జెందఁగ నేఁగె నినుఁడు
చాన ! మన కింటి కేఁగఁగ సమయ మయ్యె

వ. అనవుడు నమ్మల్లికాలతాంగి కింశుకప్రవాళబంధూకచ్ఛాయాఛాయాదంబయి యలరారు సంధ్యారాగంబుఁ దిలకించి

గీ. తన్ను విడి చను ప్రియుఁ మిత్రు నెన్నొ గతులఁ
బులుఁగుటెలుఁగుల బతిమాలి ముద్దు మోము
కంద విలపించు దినలక్ష్మి కలికి మొగము
చాయ లన నాథ! సంజకెంజాయ లలమె

గీ. తన మనోహరు నెడబాటుఁ దలఁచి కుమిలి
కుమిలి రోలంబనినదసంకులత నేడ్చు
కమలినీకాంత నెమ్మోముఁ గనిన డెంద
మున భయంబగు - నను కాంత కనియె నతఁడు

క. క్రమముగ సంయోగవియో
గము లవి సహజమ్ము లెల్లకడలను వితగాఁ
గమలిని గతికై వందురఁ
గమలానన! తగునె హృదయ కమలము కమలక్

గీ. పద్మినికి సూర్యునకె కాదు పడఁతి కలువ
కన్నెకును జంద్రునకు నంత కాదె? మఱియుఁ
దలఁపఁగా మల్లికావసంతులకు నంత
కాద? జగమంతకును నంతకాదె? కడకు

గీ. మల్లికాతన్వి కందలి "మల్లికావ
సంతులకు నంతే" యను పల్కు చాల హృదయ
దారకంబయ్యె నెమ్మది తల్లడించెఁ
గొమ్మ కనుఁగవ బాష్పముల్ గ్రుమ్మరించె

గీ. ఎంత మృదులమొ గాని పూర్ణేందువదన
మనము నీఱయ్యె నొక మాటమాత్రముననె
ఎట్టి ప్రణయమొ కాని పద్మేక్షణకును
బలివియోగపువాక్యమే మృతిగఁ దోఁచె

గీ. అతిప మనమును గనుఁగొని యూరఁ డపుడు
చాసఁ గౌఁగిటఁ జేరిచి జాలువాఱు
కనులనీ రుత్తరీయంబుకడలనొత్తి
మురువుఁబల్కుల నెంతెంతొ బుజ్జగించి

గీ. చెక్కుటద్దంబులను జిఱుచెమట ముత్తి
యములు గుము లయ్యె నేటికే? విమలవదన!
చిన్నిమురిపెంపు నెమ్మోము చెన్నుదఱఁగి
చిన్నవోవఁగ నేటికే? చెలువమిన్న!

గీ. రమణి! విపరీతభావాంకురములు మొలక
లెత్తెనే? నీహృదయసీమ, నింతదనుక
రాణఁ బొలిచిన మన యనురాగసస్య
మంతరింపఁగ నాతి! దుర్దాంత రీతి.

గీ. వేడ్కఁ దనయంత విచ్చి పవిత్రమైన
ప్రణయసుమము సుఖసుగంధబంధురంబ
గాని, విపరీతపరిణామకలనఁ గాదు
దుస్సహావిషాద దుర్గంధ దూషితంబు

గీ. తరుణి! యేఁటికి మది సస్యధాకరింపఁ
దగదు, తగదు, ప్రకృతివిరుద్ధంపుఁ దలఁపు
ఒక్క పువ్వు పూచి దాన నేకొక్క ఫలము
పొడము చుండేనిఁ గలదఁటే పూవుఁబోఁడి

గీ. ఏల భయపడ భయపడనేల యనుచు
నెంతొ బతిమాలు కాంతున కింతి, కంఠ
గద్గదిక చేతనో మేని కంపమునో
యొసఁగఁ జాలకపోయెఁ బ్రత్యుత్తరంబు

గీ. అనుపమప్రేమసూత్రబంధనము చేత
నగుడు నా కన్నె దంపతు లైరి గాని
నామమాత్రము సూత్రబంధనముచేత
బద్ధులయి కూడు బడుగుదంపతులు గారు

గీ. వలపుఁ జనవును నెనయు దాంపత్య మరయఁ
దావులకుఁ దావలంబయి తనరు సుమము
బహుళనిర్బంధఘటితదాంపత్యవిభవ
వరణి నిర్గంధనిస్సారజతుసుమంబు

గీ. తావి గల పూవునకుఁ జక్కఁదనము లేదు
చక్క నగు పూవునకుఁ దావిసరకు లేదు
తావియును జక్కఁదన మున్న పూవొకండు
పొడమినను నిరపాయమై పొలుచు టరుదు

గీ. చాలకోమల లీల రసాలకాండ
మొరసికొని ప్రాఁకు చున్నది యొక్క లతిక
ఊహ సేయఁగలేము మనోహరంపుఁ
బూలుపూచునో, నడుమనే పాలియునేమొ

గీ. సారతరుసంశ్రయణసుఖ మారఁ గల్గె
ననుచుఁ బొంగుచు నున్నది యల్ల లతిక
అవల నా కుజమే తన యంతమునకు
హేతు వగు నేమొ భావ్యర్థ మెవ్వఁ డెఱుఁగు

ఆ. కాలవశతఁ జేసి యాలత కాయువు
తీఱె నేనిఁ బిదప నా రసాల
కుజమిఁ కేటికి . వనకుంజపుంజము నందు
నిలిచి యుండ నిలువునీఱు గాక

గీ. ప్రియలతల్ బెడఁబాయుట వితతదుఃఖ
మగ్నమానస మగు మావిమ్రాకు పట్ల
నకట! అది యేమొకో వనపాలకుని చేతి
కఱకు గొడ్డలికిని రాదు కనికరంబు

గీ. పూర్వకృత పుణ్యలతికలు పూలు పూచి
ప్రేమదంపతు లయిరి యా సిన్న వారు
విరస దురదృష్టవాయువు వీచి కూల్ప
కున్నఁ దత్సుమములఁ దావు లొందవఁ గలవు.

గీ. ముగ్ధత యదెంతచేసెనే ముద్దుగుమ్మ
భావ మెఱుఁగక యిటు జాలిపడియెదేల?
అనుచు నాతఁడు ప్రియసతి ననునయించె
ముద్దుచెక్కిళ్లు నిమురుచు ముద్దుగొనుచు

ఉ. మల్లిక ధైర్యమంది, పతిమన్ననలంతకునంత సమ్మదా
భ్యుల్లసనంబొసంగఁ దెలివొంది ''మనోహర! మిమ్ము బాయనే
నొల్ల వచింపఁ బోకుఁడిటులొప్పని పల్కులనింక మీఁద, మీ
కెల్లిదమైకనంబడెనె యిట్టి విషాదకరప్రసంగముల్

గీ. ఇంపుగులుకఁ బ్రేమోపఘ్న మొనసి బలసి
పడుగు పేకలుగా నల్లు వాటుచున్న
కోర్కె వల్లికలను దెగఁగోయఁ బరుష
వాగ్లవిత్రములకు నేల పదును వెట్టె ?

గీ. నట్టనడిసంద్రముననున్న నావికునకు
నావప్రిదిలెడునను భీతిభావమునకుఁ
దట్టనేనియు గుండియల్ దద్దరిలవె!
అకట! జీవితాశాదీపమాఱిపోవ

గీ. చిరతరామయ శిథిలుఁడై చివికి చిలికి
నవియు రోగి కరంబుఁ గ్రన్నన స్పృశించి
వెజ్జు నిర్దయ విఱిచెడి పెదవి విఱుపు
నాథ! సద్యోమృతికిఁ గారణంబు కాదె?

గీ. నాథ! అతిసుకుమారమనస్సుమంబు
మంజులాలాపశీతల మందమారు
తమున కోర్చును గాని, దుస్తరకఠోర
వాక్యఝంఝామరుద్ఘాటి బ్రదుకఁగలదె?

చ. అనివచియించునాయువతినాచతురుండుమృదుప్రసంగగుం
భన సరసానులాప విభవ ప్రభవాతత మోదమగ్నచి
త్తను బోనరింప,సంశయము తక్కఁగసొక్క-నమానసంభ్ర
మ్మున గడిదేఱనారమణినాథునిఁ దేల్చెను మురువ్వజెయ్యులన్

వ. అంత నవ్వసంతుండు

గీ. అలనభోమణియను దివ్వెయలిగి పోవ
డంబలరఁ గ్రమ్ము ధూమ పుంజంబనంగ
నలముఁ దొడఁగెను దమము దిగంతరములఁ
సకియ! మనకింటి కేఁగఁగ సమయమయ్యె

వ. అనుచుఁ బయనంబుకానున్న వారలకునమస్కరించి యవ్వనపాలకుల నొకండు.

గీ. పండిపండని తెలి జామపండ్లు కొన్ని
పండి పగిలిన దానిమ్మ పండ్లుకొన్ని
ఎండి యొండక తగు ద్రాక్ష పండ్లుకొన్ని
దోయిఁటను మల్లికావసంతుల కొసంగె

వ. మఱియొకఁడు.

గీ. బొండుమల్లెల గుత్తులు పొగడపూల
దండలును మల్లికాసుమస్తబకములును
మొగిలిచెండ్లును దవనంబు మొల్లమొగ్గ
తెలమిన్నై మల్లికా వసంతుల కొసంగె

క. ఫలములు సుమములు గైకొని
లలనయు నా లలితగుణుఁ డలఘుమోదము చి-
ప్పిల నింటి కేఁగుటయు ది
గ్వలయంబుల బలసి వెలసె బలితంపు టిరుల్

గీ. యామినీపృథుశుక్తిగర్భాంతరమున
వేన వేలకు మిగిలి యావిర్భవించెఁ
దారకామూల్యజాతిముక్తాఫలములు
ప్రబల కాంతు లజాండకర్పరము నిండ

గీ. తరులు గిరులని యనక సాంతముగ జగముఁ
జెనకి ప్రమింగిన చీఁకటి శిరముఁదన్ని
వెలుఁగఁ దొడఁగెను దారకల్ - కలరు త్రాచు-
నెక్కువారల తలఁదన్ను నుక్కడింప.

గీ. కంటికాగని తారకా గణము మీఁదఁ
గాలు ద్రవ్విన తమము చీకాకునందె
నల కలానిధిఁ గాంచి గోడలను, గొందు
లనెటొ డాగె నపండితు లక్షణమున.

గీ. నిగిడి బ్రహ్మాండ భాండంబు నిండిపొంగి
కెరలు గాఢాంధతమసపంకిలజలంబు
అంతలోఁ దేఱుకొని తేటయయ్యె శిశిర
కరకతకబీజసంస్పర్శ కారణమున.

క. మల్లికయు వసంతుఁడు ను
ద్యల్లీలన్ జలకమాడి తత్రత్రికయాలం
బుల్లం బుల్లాసమునన్
వెల్లిగొన భుజించి పిదప వేడుకలలరన్.

సీ. ప్రేమ వాక్యంబుల పెంపునింపసలారఁ
జల్లనిగాలిఁ బచారు సల్పి
చంద్రగాత్రమ్ములు జతకూర్చి తమిఁగూర్చు
ననురాగమున రాగ మాలపించి

మాటపై మాటగాఁ బోటి పందెముసైచి
యలయక తూఁగుటుయ్యాలలూఁగి
కప్రంపుఁ బల్కుల కమ్మతావులను గ
మ్మనఁబొల్చు మంచి తమ్ములముసేసి

గీ. తనువు పులకింప మంచి గందంబులలఁది
పరువు టలరుల నొఱపైన పఱుపు శయ్య
పైః సుఖించిరి శేయెల్ల బహువిధగతులఁ
బండువెన్నెల బయఁట నా పడుచువారు

గీ. దిక్తటమ్ములొరసి కౌముదీరసంబు
నింగికిని బొంగు వాఱుచు నిండియుండ
శాంతనిశ్శబ్దతాస్ఫూర్తిఁ జాలఁదనరి
ఆ నిశీథంబు నిస్తరంగాబ్ధిఁ బోలె

గీ. మనుజపశుపక్షికంఠనిస్వనము సడియు
సన్నయునులేని యన్నిశా సమయమొప్పె
కామరోషాది విషయ వికార రహిత
మౌ మహాత్ముని సన్మన స్సీమవోలె.

———

ప్ర ణ య కు సు మ ము

ద్వి తీ య ద ళ ము

గీ. కుక్కుటమ్ముల కొక్కొరోకోస్వనంబు
కన్నమున్నుగ విప్రగృహాంగణముల
నుదితమై వరలెను "హరిః ఓమ్" అటన్న
ప్రణవనాదంబు కర్ణపర్వంబుగాఁగ.

గీ. ఉదయదర్కుని వైభవాభ్యుదయమెంచి
సరసిజాగారసుప్తోత్థచంచరీక
బాలికలు పాడుచున్నారు మేలుకొలుపు
కవికుమారుల డెందముల్ కందళింప.

గీ. ఎంత చర్చించినను సుంత తెలియఁబడని
భావగర్భితవాక్యసంభాషణములఁ
బులుఁగుదంపతు లేమేమొ ముచ్చటలను
జేయుచున్నారు సృష్టి వైచిత్ర్యమేమొ.

గీ. తస్కరోలూక వితతికిఁ దక్క తక్కు
ప్రాణి సంతానమునకు సంబరము పొదల
విన్ననకు వన్నె హెచ్చఁగ వెడలెఁ బొడుపుఁ
గొండతల నుండి నూనూఁగు కొదమ యెండ.

గీ. బంగరుం దళ్కు లే యెండ పరిసరస్థి
తావనీజాతమ్ముపల్లవాంతరముల
నుండి మెయిఁ బ్రాఁకి యంతంత గండుమీఁటి
పంత మూనినగతి గిలిగింతఁ బెట్టె.

చ. కను లఱమోడ్చి శయ్యనటు కమ్మఁబరుండిన కాంతకాంతనే
పునకుఁదటాల్న లేచిమొగమున్న యసంబులుఁబుల్మికొంచు
నె । స్వప్నమున నేమి యీనిదురమత్తు ? పరుంటినె యింత
ప్రొద్దుదాఁ । క ననుచునొయ్యనొయ్యఁగరకంకణనిక్వణమే
దురంబుగన్.

సీ. చెల్లాచెదరు గాఁగఁ జెదరిన యట్టి ముం
గురు లడంగఁగఁ గొనగోళ్ల దువ్వి
వలపు కార్యంబుల పట్లు రాతిరి బిగి
సడలిన జడ నుంత చక్క సలచి

ననవిల్తు కయ్యంపుఁ బని యడావడిఁ జిక్కి
పడిన హారంబులు పదిలపఱిచి
కరఁగి మొగంబెల్లఁ గ్రమ్మిన కస్తూరి
బొట్టు కడిగి క్రొత్త బొట్టుఁ బెట్టి

గీ. చారు లోచనయుగళిఁ గజ్జలముఁ దీర్చి
కోరి తీసిన జిలుగంచు కోకఁ గట్టి
మెలఁత మితభూషితాంగియై మేడమీఁద
నున్న పతిసజ్జఁ జేరి తా నున్నవేళ

చ. ప్రణయమెలర్ప నిర్వురుఁ బరస్పరవాక్చతురత్వవిత్తవానై
పుణి రవణింప మేల్ సరసపుంబలుకుల్ పచరించుపట్టునన్
గుణివరుఁ డవ్వసంతుఁడను-గోమలి! యంతటి నిద్రకేమి కా
రణమొకొ? తట్టి లేప నొక రాణఁగనంబడితేమి హేతువో.

క. అను పతి కను సతి యనుగతి
మనవి వినుము నాథ! చెప్ప మఱచితి మీతోఁ
గన నమ్యొ నొక్క కల యది
వినిపించుటకును మనంబు వెతనందుఁ జూడీ

గీ. రత్నములకెల్ల నాయకరత్న మగుచుఁ
దనరుఁ బ్రేముడి రత్నమై తనరు నొక్క
యామలకమంతరత్నంబు హస్తయుగళిఁ
గొంటి రాడించి యాడించి యంటి రిట్లు.

మ. అబలారత్నమవీవునాపయినమూల్యంబైన యీరత్నముల్
ప్రబలామోదదవస్తువుల్ ప్రియపదార్థంబుల్ సదా నాకటం
చుబహూక్తిస్తుతిమెచ్చికోల్పలికి-మించుంబోఁడియీరత్నమి
త్తుబళా! నట్ జతురంగఖేలనమునందుల్ గ్రిందుగావించినన్

వ. అనుచుఁ జతురంగబలంబులఁ గట్టాయితంబు సేయ
నొండొరుల గెలుపుటాస మోసులెత్త నెత్తులు నడుపుచు
నొక్కచో నుత్తలపడుచు మఱొక్కచో మదికి ధైర్యంబు
హత్తించుచు పిఱుతివియక యిరువురము ముమ్మరమ్ముగ
ఖేలనలాలసమానసులమయి యాడుచుండ నే నెట్టకేలకు.

గీ. మాఱుమూలనఁ గావున్న మంత్రివరుని
గీటడంచుచు-తెఱచిరా, జాటకట్టు-
అనుచు నాట ముగింపఁగ నంతఁ జింత
చేసి యీరీతి నానతిచ్చితిరి మీరు.

గీ. నాతి! యీరత్నమును గూర్చి నాదు మదికి
సంశయంబొండు గల్గె నా జాడఁ దగిలి
యాట నోటమిఁ గంటి నం చంతలోన
నేను-తెల్పుఁడి సంశయం బేమి-యనఁగ

క. ఈ రత్నధళధళద్యుతు
లీరంగులును పయితళుకులేనా తగ నీ
తీరున లోననుఁ గలవా
ఆరయవలె నన్న కోర్కె యాత్మ జనించెన్”

గీ. అనుచు మీరన్నపల్కుల కల్లన నగి
నన్ను వెఱ్ఱిగఁ దలఁచి యీ పన్నుగడను
బన్నితిరో? రత్న మీకున్న వదల నంటి
నవ్వ కాదు పరీక్షింతు నాతి! యనుచు

గీ. అట్టె యొక చూపుఁ జూచితి రంతలోన
మూర్ఖభావంబు తోఁచె మీ మొగము నందు
హృదయ మను పుస్తకంబున కెన్న మొగము
విషయసూచిక యగుఁ గాదె విజ్ఞులకును.

ఉ. ఎన్నఁడులేని మూర్ఖమతి యెట్టులగల్గెనో యేమొకాని నే
నెన్నివిధాలవేఁడిన మఱెన్నివిధంబులనష్టు సాచ్చినన్
న న్నొకలెక్కఁగుంగొనకనాదృతిసేయుచునట్టె రత్నమున్
గ్రన్ననఁ గేలనూని యొక రాతికి రెట్ట కొలంది కొట్టెనన్.

గీ. తత్క్షణం బది భయదశబ్దంబుతోడ
ఖండ ఖండము లగుచు నల్గడలఁ జెదరె
గనులు మిఱుమిట్లుగొనఁదళత్కాంతు లొలయ
నేల విషమ పరీక్ష యం చేనుపొగుల.

ఉ. పిదప నమూల్యరత్న మవివేకిత నాశముఁ జేసికొంటి బె
ట్టిదపు టకృత్య మిట్టులఁ గడిందినొనర్చితిఁ జెట్టపుట్టనె
య్యదియిఁకనాకుదిక్కనుచునంతకునంతకు దుఃఖముబ్బ
మీరదవదలై తిరప్పుహృదయంబొగిసోలిపొకాలితూలఁగన్

క. "నాప్రాణప్రియరత్నము
నాప్రాగ్జనిపుణ్యఫలము నా భాగ్య మహో
నా ప్రాణముఁ గోల్పోయితి
హాప్రియ మిఁక నాకుఁ గలదె యవనీస్థలిపై".

క. అని పలువిధములఁ బలుమఱుఁ
గనువారల గుండె పగులఁగా బహుదుఃఖం
బున శిరము మోదికొంటిరి
కనుఁగవ జల మూరియూరి కాల్వలుగట్టన్

గీ. అట్టి మిముఁ గనులను జూచు నప్పుడేను
భ్రమానుపడి నిల్చితిని శిలాప్రతిమ వోలె
నంతలోఁ దట్టి లేపితి రాబెడంద
తత్తరంబున మేల్కంటి మత్తుగదిరి.

క. వేకువఁ దోఁచిన యీ కల
వ్యాకులతం జెంది మనము ప్రాణేశ్వర ! చీ
కాకయ్యె దీని నే మగు
నో, కీడో, మేలో, యనుచు నురిఁ బడ్డతితిన్

వ. అనన వసంతుండు.

చ. కల యనఁ గల్ల యందులకుఁగా మది చేడ్పడఁగుంద నేటికిన్
గలలు నిజంబులైన నలకాపతి తానయినట్లు, స్వర్గపీ
ఠులఁ జరియించినట్లును బృగుప్రభుతన్ గనినట్లు, స్వప్నవృ
త్తులఁ గనువారలెల్లఁ గనుతొయ్యలి! కాంచిరె తత్తదర్థముల్

క. చెదుకల చెట్ట పొసర్పదు
కదు మేలుగఁ దోఁచు స్వప్నగాథలు తగు మే
లొదఁగూర్పఁ జాల వేటికిఁ
బడఁతీ! కలలోని పొల్లువార్తల కలుకన్

చ. తనతలనొక్కచెట్టుకొసఁద్రాటను వ్రేలగ గట్టి యంతటన్
బనిపడి వేఱయొండెడకుఁ బాడములంబయి కత్తి, కేలుఁదో
యిని నడయాడినట్లు, పయి నేదియొరీతిగఁ దోఁచు స్వప్నవ
ర్తనమున కర్థమొండుకలదా? తలఁపన్ వలదా? తలోదరీ.

గీ. వికలహృదయుండు కూసెడి వెఱ్ఱి మొఱ్ఱి
వెడగుఁ గూఁతలకును, స్వప్నవృత్తులందుఁ
గల్పితము లగు విపరీతగాథలకును
అంతముండునె ? వికచసితాబ్జనయన !

గీ. ఆకులతయేటి కా కల పోకడలకు
నీకలవిధంబు మదికి రానీకు మింక
లలన ! కలతపడం బని కలుగ దందు
వితగ వెతసంద నేటికే వెఱ్ఱిదాన!

క. దిట్ట వనుకొంటి నయ్యో
వట్టి పితికి వేమె యనుచు వనితామణికిన్
నెట్టన ధైర్యముఁ జెప్పెను
పట్టున వినవచ్చె బహుళవాద్యారవముల్

క. ఆ వ్యాజంబునఁ బడఁతిని
నోవాక్యులతను నడంప నూల్కొని యాతం
డవ్యక్తమధురగళనిన
దవ్యాహారమున నిట్లు తనసతి కనియెన్

క. పెండిలి యూరేగింపో
యుండొక శుభకార్యవిభవమో కాని మహో
ద్దండత వాద్యస్వనములు
మెండుకొనన్ బయలువెడలె మెలఁతరో ! వింటే

మ. చను దెంచెన్ మనవీథి నుత్సవ మిదే చానా! కనుంగొంటివే య
నుచున్ సుందరిఁ గూడి యాతఁడును జాలాంతఃప్రవిష్టాస్యుఁ
డై । కనుచుండంగ నొకింతదూరమున గేకల్ జోక లేకంబు
గా । విననయ్యెన్ బహుభారశోకవివశావేశాతిఘోరంబుగన్

సీ. పొగిలి దుఃఖంబును దిగఁద్రావి మదిఁ గుందు
బందుగుల్ కొందఱు ముందుఁ దవఁ
గంటికిఁ గడవెఱుగాఁగ వాపోవుచుఁ
బిన్నవాండ్రా ర్తిమై వెంబడింప
నడుగడుగునకును శూద్రాంగన లంఘ్రులం
టఁగ వారివోసి దండములు వెట్ట
నొకరివెంబడి నొక్క రొకరుగా ముత్తైదు
వలు భక్తిఁ బుష్పాంజలుల నొసంగ

గీ. నెలమి నింటింట నిలిచి గేహినులొసంగు
పసపు, కుంకుమ, గంధంబు, పండ్లు, గొనుచు
నమగు లిడుచుండె మెలమెల్ల నబలయొర్తు
శోకమయమగు నా జనస్తోమమందు.

గీ. పసపుకోకనుగట్టి, నెన్నొసటఁ బసపు
బూసికొని, పెద్ద కుంకుమబొట్టు వెట్టి
పిఱుదులనుదాటఁ దడితల విరియఁబోసి
నయనముల శోకరస మొల్క నడచుచున్న
నేరఁటాలికి మ్రొక్కిరి పౌరులెల్ల.

గీ. సకియ, కామెను జూపి వసంతుఁ డరియెఁ
తన్ను విడి చన్న పతియెడ దనకుఁగల్గు
భక్తియును బ్రేమ బ్రేరింప వనిత యతని
ననుగమించుచు నున్నది యమలచరిత.

గీ. భర్తయెడ నిజమగు బ్రేమపరతఁ గన్న
నెలఁత యాతని బెడఁబాసి నిలువఁగలదె?
పడఁతి! యీసతి తగుఁ బతివ్రత యనంగఁ
గానిచోఁ బూనునే సహగమనదీక్ష.

గీ. పదుగురును మెచ్చుకొనఁ బతివ్రతలు పోలె
నిక్కి నటియించు టక్కరి టెక్కులాడు
లెందఱైనను ముదిత! యీ యింతిఁబోలఁ
గలరె? పూనుదురే సహగమనదీక్ష?

సీ. ఆత్మేశు సంశయం బపనయింపఁగఁ జిచ్చు
దూరిన సీతావధూటి కన్న
మృతిగన్న పతికిఁగా నెదిరించి జమునితోఁ
వివదించి నట్టి సావిత్రి కన్నఁ

బతి యంధుఁ డగుటచేఁ బతియట్ల తాను నం
ధతను గైకొన్న గాంధారి కన్నఁ
బతులతోఁ బాటు విస్తృతకష్టముల కోర్చి
చాల పేర్గన్న పాంచాలి కన్న

గీ. మిన్న యని చెప్పఁదగ యీయన్నుమిన్న
మానవాంగనలందు నీ మహితచరితఁ
బోలఁ గల వారు కలరె? యీ కాలమందు
నతివ యెంతటి వరపతివ్రతయొ కాని.

క. అని మెచ్చెడు సతి కిట్లని
యెను మల్లిక-జగతి సాధ్వి యేకడఁ గలదో
కననౌనె? యేల పూర్వపు
ఘనసాధ్వులతోడఁ బోల్పఁగా నీ సుదతిన్

గీ. నిక్కముగ భర్తఁ బ్రేమించు నెలఁత యేని
అచ్చెరువుగాఁగ నీబిడ-చచ్చె నాథుఁ
డను పలుకు విని యెట్టు లీ యాటలాను
నయ్యయో సహగమనశబ్దార్థ మేమొ.

గీ. గుములుగుములుగ బందుగుల్ గోడుఁజెంద
దరికొనెను మంట నార్తశబ్దములతోడఁ
బగ్గ కెట్టులో ప్రాణముల్ బిగ్గబట్టి
కాట ప్రగ్గుటయో సహగమన మనఁగ.

గీ. ప్రజ్వలించిన విరహాగ్ని ప్రగ్గిపోక
పగ్గికే నేడ యగ్గిని బడుదు ననుచు
సాహసంబును బూను వేసాలమారి
జడుగు తనపతిఁ బ్రేమించు పడఁతి యగునె.

గీ. భర్తృ యసుడ భర్తఁ బచరించుపడఁతుకను
మగని ననుసారఁ బ్రేమించు మానినికిని
హా స్త్రిమత కాంతరముసుఁడీ యరసి చూడ
స్థూలబుద్ధికి దుర్జ్ఞేయ సూక్ష్మ మిద్ది.

గీ. ప్రేమ క్రూరాహి మెడఁ దాల్ప భీతిఁ గనదు
సంద్రముల దాట జంకదు, శైలవాస
కలికి కలుకదు, శృంఖలఁ గట్టువడదు
ప్రేమతత్త్వంబనుభవైకవేద్యమనము!

గీ. ప్రేమ కల మేరు వొక్కఁడు పెద్దదిబ్బ
వల్లకాడైన బంగారు పంటభూమి
వనముస్స్వర్గంబు స్వర్గంబు వల్లకాడు
తలఁచిచూడఁగఁ బ్రేమతత్త్వమ్ము వింత.

గీ. కొలఁతగా నెంచఁబోదు తాఁ గొలుతఁబడ్డఁ
గంటగింపదు దరికొను మంట దుముక
ప్రాణ మనఁ బ్రేమ కొక తృణప్రాయ మహహ
ప్రేమతత్త్వంబు మాటల వేద్యమగునె?

గీ. చెండి చెరలాడు గండ్రగొడ్డండ్లనైన
వెల్లిగొని పాఱు నెత్తురు ఠేల్లనైన
కంపుఁగొట్టెడు మాంసంపురొంపినైనఁ
బ్రేమ, యానందమయభావవిభవమందు.

గీ. మనుజులకె కాదు ప్రేమసంబంధసుఖము
ప్రేమబద్ధంబు జగమెల్ల, ప్రేమచక్ర
మాదరువు చేసికొని సాగు ననవరతముఁ
బథముఁదప్పక పృథులప్రపంచరథము.

గీ. సంజఁ బ్రియుఁబాసి శోకించు చక్రవాకి
తియ్యని యెలుంగునం దోఁచు తేట పలుకు
లయ్య యోనాథ! ప్రేమతత్త్వార్థబోధ
సూత్రములుగావె? మృదుమనస్కులకుఁ దలఁప.

గీ. అకట! తన నివ్వెరింపు తానకము చెడిన
మీఁద నిలుచునె తుదకు నిమేష మేనిఁ
బ్రేమలత వాడిపోవక ప్రేమ్ణ నఱకుఁ
దమకుఁ జెప్పఁగ నేర్చిన దాన నొక్క.

గీ. అనుచుఁ బ్రణయంపుసరణివాక్యములఁ బలుకు
కలికి మనముఁ "బరీక్షింతుఁ గాక" యనుచుఁ
దలఁచి యతఁ డనెఁ జెలువకోతలిరుబోఁడి
నీవు పల్కిన పల్కులు నిక్కవములె.

గీ. కాని యీకాలమునందలి కామినులను
బతిఁ బ్రదిశుద్ధిగఁ బ్రేమించుసతియుఁ గలదె
జలధివలయిత మేదినీతలము నందుఁ
బలుక వచ్చును గాక నను పతికి మ్రొక్క.

గీ. మల్లికాతన్వి "నాథ! నా మనవి వినుఁడి
అట్టి సతి లేదులేదని యనఁగఁ దగదు.
కాంచఁగల్గిన నెందఱో కలరు నేఁడుఁ
బరమసాధ్వీలు విశ్వప్రపంచమునను.

గీ. జగతిఁ గులటలఁ గలసియే సాధ్వు లుంద్రు
సత్త్రిలను గూడి జలధిరత్నమ్ము లట్లు
ప్రాజ్ఞులు రహస్య మెఱిఁగి వేర్పఱుపఁ గలరు
తెలియ నట్టుల మీరు వాదింత్రుగాని."

ఉ. కాంతమనంబునంతఁ గనుగందగసేత మృదూక్తియుక్తులన్
గాంతుఁడుపుల్కిపుచ్చె "లలనా! యిపుడీవు వచించినట్టి వృత్తాం
తము, ప్రేమతత్త్వము, నితాంతముసాంతము దప్పమేలు మే
లింతటితత్త్వవేత్త్రివని యేనెఱుఁగంజుమి" యంచు వంచనన్

ప్ర ణ య కు సు మ ము

తృ తీ య ద ళ ము.

గీ. పిదప నా ప్రేమదంపతుల్ వివిధవిభవ
సంపదల పెంపు సొంపార సకలసుఖము
లనుభవించుచు నిరుపమాన్యోన్యమైత్రిఁ
గాఁపురము సేయుచుండి రకలుషఫణితి.

చ. పతిమనసుం గ్రహించి తగువర్తన నాతనిఁ దృప్తుఁ జేయు న
య్యతివ; అతండు నా సుదతియాత్మపథంబు విధం బెఱింగి న
మ్మతి ననుకూలుఁడై మెలఁగు; మాయురె! యుద్ధిక యింతయొ
ప్పు దం। పతు లిఁక నెవ్వరంచుఁ దమబందుగులుం బెరవారు
మెచ్చఁగన్.

క. మల్లిక సద్గుణవల్లిక
లల్లుకొనె న్నాల్గుకడల నత్యుచ్చగతిన్
బెల్లుగ యువతీజనమ
తల్లిక యను కీర్తి పూచి తావులు చల్లన్.

గీ. వయసునం బిన్న యయ్యు నా వనరుహాక్షి
పరువు, మర్యాద, గురువు, దైవంబు, పెద్ద,
పిన్న, పుణ్యంబు, పాపమం చన్న నేర్పు
వరల వర్తిల్లెఁ దను బతివ్రతలు పొగడ.

క. గౌరీపంచాక్షరి భ
క్త్యారూఢి జపింపకుండ నా పైని ముదం
బారఁ దులసిఁ బూజింపక
యా రామ భుజింప దలసియైన నొకప్డుఁ.

గీ. మగని కనవరతమ్ము సేమమ్ముఁ గోరి
ప్రమదమునఁ బుత్రసంతానవాంఛఁ జేసి
అతులితోన్నతభోగభాగ్యములఁ దలఁచి
ఆమృగనేత్ర దినమొక్క నోమునోము.

సీ. బహువిధఫలపరంపర లైదువల కిచ్చి
పడఁతి నోఁచెఁ బదాఱుపండ్లనోము.
ముస్నాట యరువదిమూఁడు వాయనముల
నాతి యర్చించె గండాలగౌరి

యుద్యాపనముఁ జేసె యువతీలలామంబు
ప్రాభవంబునలక్షపసపునోము
వేడుకమెయి యథావిధిగఁ బూరితిసేయఁ
గోమలి సావిత్రినోముఁ బట్టెఁ

గీ. బెక్కు ముత్తైదువలకుఁ దాఁ బెక్కుమార్లు
చీరలును రైక లిచ్చి యాశీస్సులందెఁ
బతియుఁ దనవర్తన కెద సంబరము నందఁ
గ్రమతరభంగి నా మల్లికాసుమాంగి.

ఉ. భామిని యొక్కనాఁడు తెలవాఱిన శ్రావణశుక్రవారమం
చా మెయి నాఁటిరాత్రికె సమస్తపదార్థము సంతరించి, శో
భా మహితంబుగాఁ గ బహుభంగుల గేహమలంకరించెఁ దా
నోముకొనంగ? నంగన తనూలత నూతనరీతి ద్యోతిలన్.

గీ. నాఁటి వేకువ నభ్యంజనం బొనర్చి
గోమయమున నల తులసికోట యలికి
రంగురంగుల ముగ్గుల రకరకముల
రంగవల్లికలను దీర్చె రంగుమీఱ.

గీ. కాంత నెఱికురులను గీలుగంటముచ్చ
రేల పూచినగతి భూషణాళి దాల్చి
కరమునను బెద్ద కుంకుమబరణిఁ బూని
బయలువెడలెను ముత్తైదువలకుఁ జెప్ప.

గీ. పొలఁతి పురమునఁ గల విప్రపుణ్యసతుల
నెల్లరను బిల్చి—తమ యింటి కేఁగుదెంచు
నా విశాలాక్షిఁ గాంచి ప్రత్యక్షలక్ష్మి
యింటి కరుదెంచె ననుకొందు రెల్ల సతులు.

గీ. "ప్రొద్దు ప్రొద్దున లేచి యీ ముద్దుగుమ్మ
మోముఁ జూచినఁ బాతకంబులు నశించు"
నంచుఁ గొనియాడుదురు పౌరు లాసుశీలఁ
బొలఁతిఁ గైకొన్నవాఁ డెంత పుణ్యాత్ముఁడో!

గీ. శాంతిరసమొల్కు ముదితయాస్యంబుఁ గన్నఁ
గరుణఁజిప్పిలుసతికటాక్షములు గన్న
నమృతమునుజిల్కు కొమ్మవాక్యములు విన్న
మూర్ఖునకు నైన మ్రొక్కఁగ బుద్ధిపుట్టు.

ఉ. మంగళవాద్యఘోషములమందముదావహరీతిమ్రోయఁబు
ణ్యాంగనలందఱొక్కమొగి హర్మ్యతలంబులనలంకరింపఁబ్రే
మం గలబందుగుల్ ముదితమానసులై యిలునిండియుండఁగ
న్నుంగవఁ దన్పఁ దద్గృహ మనూనవినూతనమోహనస్థితిన్

గీ. ఆ స్వజనతాపరీతగృహాంగణమున
లీలఁ జరియించు మల్లికానీలచికుర
సద్మసీమండమండితభవ్యసరసి
హంసి విహరించు క్రొందమరాయంచయనఁగ.

క. ఇదిగో వచ్చెద నని చని
యిదివఱకును రాకపోయె నేమొకొ యని యా
సుదతి మదిఁ గొందలంపడు
నెదు రెదు రేచూచు, ధైర్య మెలమిం గాంచున్.

చ. ఒకపనిఁ జేయఁబోయి మఱియొక్కపనిం బొనరించుఁ దంద్రమై
నొకతెఁ దలంచి పిల్చు నిఁకనొక్కతె, వల్దని నోటఁ బల్కు వా
రక యిటు రమ్మటంచును గరమ్మున సంజ్ఞ యొనర్చు మల్లికా
ప్రకటచరిత్ర, యంత నిజభర్తృసమర్పితచిత్తవృత్తియై.

గీ. ప్రొద్దు పోయెనటంచుఁ బురోహితుండు
తొరసింపఁగ మగువమనోరథంబు
పతిసమాగమసంశయ పంకమగ్న
మయ్యెఁ జనె నోమునోఁచఁగనతులభక్తి.

ఉ. శ్రీరుచిరంపుఁ దోరణవిశేషములున్ మెఱుఁగారుముచ్చిబం
గారపుఁ జిత్రపుంబనులుఁ గమ్మని గేదఁగిపూవురేకు సిం
గారము సౌరు మేలనఁటికంబము లింపొనఁగూర్పవై భవో
దారత నొప్పి యెంతయును హర్ష మొసంగెను పాలవెల్లికన్

గీ. కలశ మారాధనము చేసి యల సుశీల
వతి ప్రతిష్ఠించె నట శుక్రవారలక్ష్మి
నలుగడల దీపకళిక లుజ్జ్వలత వెలుఁగ
సరవి సాంబ్రాణి ధూపవాసనలు వొలయ

గీ. పరమ సౌభాగ్యలక్ష్మి శాశ్వతము గాఁగఁ
బూర్ణమతి మా కొసంగుమంభోజవాసి
నీ! జగన్మాత! యంచు నిర్నిద్రభక్తి
పరతఁ బూజించె సతి శుక్రవారలక్ష్మి.

గీ. ఆర్ద్రమతి లక్ష్మి ప్రత్యక్ష మైనయట్లు
చిత్తమాయ త్తపఱచి పూజించుచుండెఁ
దత్పరతను గుణవతీమతల్లి మల్లి
కాంబ, మంగళమతిఁ బేరఁటాండ్రతోడ.

గీ. మల్లికాతన్వి లలితంపు మాటలందు
కన్నుసన్నల, నునుమోముచిన్నెలందుఁ
గాఁపురం బున్న దల లక్ష్మి; కలికి నిపుడు
చూడ నోఁచినవారలే సుకృతు లరయ.

గీ. మేదురాదరలలితలక్ష్మీకటాక్ష
పక్ష్మతాండవ మాడు నా భవ్యభవన
సీమ భోగంబు స్థిర మని చెప్పఁగలమె
స్థిరత యెకడ గన్పట్టు? సృష్టిలోన.

ఉ. పల్లవకోరకప్రసవపక్వఫలాదులచేఁ బతత్త్రి వం
శోల్లస నైకహేతువు, మహోష్ణకరాతపతప్తపాంథసౌ
ఖ్యోల్లసనప్రదంబు నయి యొప్పు మహీజమొకప్డు వైభవం
బెల్ల నడంగ మ్రోడగుచు హీనతనందు, స్థిరంబె సంపదల్.

గీ. పుష్పవతులగు తీవియ ముద్దరాంధ్ర
భ్రమరయువతులు చెనకెడు పట్టునఁ బిక
బాలికలు పాడు ముద్దుల వరుసపాట
లెల్లకాలము వినుభాగ్య మెట్లు గలుగు.

గీ. తటములకుఁ బుక్కిలింతలై చేటులనినద
భాసురంబయి, సరసజీవనసమృద్ధి
పరలి కులికెడు పూర్ణస్రవంతి మంద
గమనసౌభాగ్య మెంతకాలము రహించు?

గీ. నిర్మలం బైన పండువెన్నెలలవిందు
బంతిపెట్టి చకోరదంపతులఁ దనుపు
సారశారదరాత్రులు శాశ్వతములె?
విశ్వవిభవంబులను లేదు శాశ్వతంబు.

గీ. నిలుకడలు లేవు లోకరీతులను, సతము
జగము కాలానుసారియై జరుగుచుండుఁ
గాలతీవ్రప్రవాహ మేకడల నెన్ని
వంకలుగఁ బాఱునో య దెవ్వం డెఱుంగు?

క. పతి సేమమె చింతించుచు
మతి కమలార్చనవిధానమగ్నత హేలా
వతి పదిలపఱచి, యేకా
గ్రతఁ జూపఱకనులవిందుగా నున్న తఱిన్.

క. పరికించెను భటుఁ డొక్కఁడు
మొఱపెట్టుచు, శోకనాదమునఁ బురజనముల్
వెఱఁగంది వెంట గుమ్మై
పరుప్రులువాఱంగఁ బరువుపరువున నటకున్.

క. తత్సతిఁ జనుదెంచియు గళ
గాద్గద్యము తోఁప మనము కలఁతపడంగన్
హృద్గతభావము నతఁడు న
సుగ్గత మొనరింపలేకయుండెన్ బెలుచన్.

ఆ. వె. అచటి వారలెల్లరాతని గనుఁగొని
విహ్వలాత్ములగుచు వెనుకముందు
తోఁచ కొక్క మొగిని దొట్రిలు పలుకులఁ
జేరి యపుడు పృచ్ఛచేసిరిట్లు

ఉ. గుండెలు బెండువాఱి కలగుందువడన్ విలపింపనేల? నె
వ్వండయినన్ నినుం జెనకిబాధలుపెట్టెనొ, లేక గేహమం
దొండొక కష్టపాటు బెగడొందఁగఁజేసెనొ, కాక ముప్పువే
ఱొండుఘటిల్లెనో నుడువకుండ వగంబొగులంగ నేలరా?

క. అని పలుపురు పలువిధములు
గను ఖలికెడు కలకలంబు కాఱియనెట్టన్
వనజాస్య మల్లికాసతి
యును బూజ ముగించి యచటికొయ్యనవచ్చెన్.

క. వచ్చిన యామెం గనుఁగొని
హెచ్చినదుఃఖమున హృదయ మెరియఁగ భటుఁడ
త్యుచ్చరవంబున నేడ్చుచు
నచ్చానపదముల వ్రాలె నతిశోకమునన్.

గీ. భటహాహావోచ్ఛ్రక నినదవిపాట్యమాన
మానసాంభోజ యగుచు నమ్మల్లికాంబ
వదనకళ మాఱిపోవఁగ వడకఁ దొడఁగె
వాతచాలితమల్లికావల్లి వోలె

ఉ. కొండొకకాల మట్టు లలికుంతల చింతఁ గలంగియుల్లు రా
కుంపుటమిన్నకుండె, నయనోత్పలయుగ్మము నిండిబాష్పము
ల్మెండుకొనంగ నంత నొకలీల మనంబును జిక్కఁబట్టి య
య్యండజయాన తద్భటుస కాకులపాటెనయంగ నిట్లనెన్

ఉ. ఎందులకేగియుంటి? హృదయేశ్వరుఁ డెక్కడనుండె? నయ్యా
యో । డెందము వందురంగనుగడిందివిషాదకషాయితాత్మ
నై । నెందుల కిట్టులేడ్చెద? విదేమిటఁ బుట్టిన దావవహ్ని? మ
మ్మిందఱిఁ గాల్చుచుండె వచియింపుమ, యేమిటఁ గొంప
మున్గెనో.

గీ. భక్తిఁ బూజించితిని శుక్రవారలక్ష్మిఁ
దల్లి నాయెడ నేటికి దయతొలంగు
నలదు వల దేలవాపోవఁ గలనిజంబుఁ
దెల్పు మన భటుఁ డనె గుండె దిగ్గురనఁగ.

ఉ. అమ్మా! అయ్యయునేనునీపురవరప్రాంతోరుకాంతారమా
ర్గమ్ముంబట్టి సమీపపత్తనముఁ జేరంబోయి యందున్న కా
ర్యమ్ముల్ తీర్చి వెండివచ్చుతఱిదుర్దాంతోగ్రశార్దూలమొం
డుమ్మార్గమ్మున కడ్డునిల్చె వివృతాస్యాత్యంతఘోరాకృతిన్

గీ. నిలిచిన బెబ్బులిం గనుంగొన
నిలువున నీఱయ్యె మనము నిశ్చేష్టుండనై
నిలిచితి నట్లనె తురగము.
నిలిచెన్ గాల్గదపలేక నివ్వెఱపడుటన్

వ. అప్పుడు వెనుకకుం జన ముం దడుగుఁ బెట్ట వలనుపడమి, ముహూర్తమాత్రంబు చింతించి, జడియకు మని నాకు ధైర్యంబు కలుగఁ బలికి వసంతకుమారకంఠీరవంబు సైంధవంబు డిగ్గనుఱికి, కరవాలం బొఱవెలికి ఝళిపించి హుంకరించి తమ క్రూరసత్వంబు సడ్డసేయక మాం ఆఘ్రాణించి నిలిచిన నదియు బెదురుగొనక వాలం బల్లనల్లనాడించుచు.

క. కొండలు మాఱ్మ్రోగఁగ ను
ద్దండతఁ గను గంతుమీఱి తతనిస్వానో
చ్చండకఠోరార్భటి నది
గాండ్రించెన్ వనమృగాళి కలగుండువడన్.

మ. బధిరీభూతదిగంతరాళ మగు తద్ధ్వానంపుఁ జేడ్పాటునన్
గుధగోపాంతనితాంతసాంద్రవిపినక్షోణిం జొరంబాఱెహృ
ద్వ్యధ సర్వంబుః ప్రభుండతంద్రభుజగర్వాఖర్వదుర్వారశౌ
ర్యధురోదాత్తత నిల్చె హస్తకరవాలాసక్తనస్ఫూర్తితోన్.

క. వడవడ వడఁకుచు నేనొక
కడ నిలిచితి దాని బారిఁ గడవంగ గతి గ
న్పడమినిఁ గడ కద నాపైఁ
బడఁ గడఁగఁగ భీతితోడరి పడితిన్ జుడుమిన్.

క. నా పైఁ బడ నుంకించెడు
నా పులికిని మత్ప్రభుం డహంకృతి నడ్డం
బై పిఱుతివియక నిలిచినఁ
గోపంబున రేఁగి యద్ది గోళ్లన్ జీఱెన్.

ఉ. చీరిన లెక్కకుంగొనక చెచ్చెరఁ జిచ్చఱపిడుగుమాలె దు
ర్వారవిరోధిదారబలవారణమస్తకపాటనక్రియా
క్రూరకరాసిఁ ద్రిప్పుచలక్రోల్పులిపైఁ గవిసెన్ గుమారకం
ఠీరవ మార్చ్భటిం గనుల నిప్పుక లొల్కఁగఁ దామ్రనేత్రుఁడై

ఆ. వె. పులికి రాచపులికిఁ బోరు ఘోరంబయ్యెఁ
గ్రాఢనఖఖరాసిదారితశోభ
మోరుదేహరుధిరధారార్ద్రపరిసర
భూమిభాగ మగుచు భీమసఁశిలి.

క. అట్టులఁ బోరెడు పట్టునఁ
బట్టువదలి చేతి కత్తి పడిపోవ వెసన్
బెట్టిద మగు ప్రేటునఁ బడఁ
గొట్టి మృగంబొడిసి ఱేని కుత్తుకఁ బట్టెన్

వ. పట్టియిట్టట్టుఁగొట్టుమిట్టాడసీక యా లలితదేహుఁ గతాసుం జేసిపొదలమాటున కీడ్చుకొని పోయిన నేను హాతాశుండనై యిట్లువిలపించుచు నిలుసేరితిఁ దల్లీ! యని యతండు మఱింత ఘోరంబుగా వాపోయిన.

గీ. అతఁడు పలికిన పలుకుల నాలకించి
నయనయుగళిని మోడ్చి "హా నాథ" యనుచుఁ
దూలి నేలను గూలె సతీలలామ
మొదలు నఱికిన యనఁటినున్నోక పోలె.

గీ. కలకటా! దైవ మెంత నిష్కరుణ మొక్కొ
సారసంసారవిషయవిస్తారసుఖము
లసఁగ రుచి పూర్తిగా నెఱుంగని కుమారి
నిలకుఁ బెడఁబాపె నేమన నేమికలదు.

గీ. ఇట్లు కన్పట్టు నీ జగద్వృత్తమెల్లఁ
జిత్రవర్ణసుగంధమంజిమము తోడ
విచ్చివిచ్చని విరికన్నె వృంత మెడలి
తొరఁగఁ బవనుండు వీచుఁ దుందుడుక దేమొ?

గీ. వలపుఁ జెలికాని మృదుకరస్పర్శనాది
కముల సుఖియించు చిన్నారి కలువకన్నె
నగవుపఱచును ఖరకరాహతులఁ జండ
కరుఁడు కారణమేమొ యెవ్వరికి యెఱుక?

గీ. లలితబిసవల్లికాహారకలన బ్రదుకు
నితర దుర్వృత్తిలే కమాయికమరాళి
బడలుపడ దానిఁ జీకాకుపఱచు ఘనుఁడు
ఘనత గల్గుట యతని కక్కఁతన నేమొ.

క. మృతిఁ గనెఁ బతి యను వాక్యము
శ్రుతిఁ శూలాహతిగసోఁక సుశ్లోక పతి
వ్రత ప్రణయలీనమానస
మృత మయ్యెను జగతి నిట్టి మొలఁతలుకలరే?

గీ. తీరుతొలఁగిన మేల్మి బంగారుబొమ్మ
పోలెఁ గూలిన మల్లిక లీల లెంచి
వరవసంతుని బెడిదంపువార్తను విని
అచటివారెల్ల నిశ్చేష్టులైరి వసట.

మ. సతియున్ దత్పతియున్ మృతింగనుటఁ దద్వార్తాసంప్రా
ప్తిచే శతధాభిన్నములై మనఃఫలకముల్ స్వాస్థ్యంబుఁ గోల్పో
యిదు|స్థితిఁ దూలన్ వగకూరిమందిరి వ్యథాంధీభూతచేతస్కు
లా|సతిబంధుల్తరుణీమణీగుణయశస్సంపత్తి నగ్గించుచున్.

శా. అమ్మామల్లిక! నీవు నేఁడు శుభమస్తంచున్ గడున్ భక్తినా
సమ్మోదమ్మున నోమునోఁచఁ గనువాంఛన్ వచ్చియయ్యో
య్యో మే|మిమ్మాడ్కిన్ నినుఁగోలుపోయి వగచే నిట్లాదు
మంచెప్డు స్వ|ప్నమ్మందైన నెఱుంగమైతిమిగదే నాతల్లి
సాధ్వీమణీ!

గీ. చేతులారంగ నాటిన చిన్నితీవె
నాటుకొని కోమలముగ నానాటికెదిగి
తేటి పుష్పించువేళకుఁ ద్రెంపి వైచెఁ
గటకటా! దైవమున కెంత కటికిమనసొ.

గీ. నీవు నోఁచిననోములు నీ సతీత్వ
గరిమ యే యేటఁ గలసెనే కన్నతల్లి!
పతివియోగాత్తసంతాపవితతదావ
దగ్ధలలితతనూలతాత్వము ఘటిల్లె.

గీ. తగినదాంపత్య మని మిమ్ముఁ దలఁచి ముదము
నందుచుంటిమి, కోరిక లలమికొనఁగ
పడఁతి! నేఁటికి నాశాప్రవాహజలము
లారె నీ మృతియను నిదాఘార్తిఁ జేసి.

వ. అనుచు ననేకప్రకారంబుల శోకించుచు.

శా. చింతాదంతురితాంతరంగలగుహంసీయానలున్ మల్లికా
కాంతాకాలమృతిప్రమాదభవదుఃఖక్లాంతచేతస్కులై
వంతన్ వందురు బంధువర్గమునికన్ బైకార్య మెట్లంచు న
త్యంతంబాకులపాటునన్ దలఁచుచున్నంతన్ హాద్రీతిగన్

క. ముసిముసి నగవుల పసతోఁ
గసుగందని మోముతో నెకాయెకినడతో
వెస వచ్చె గేహమున కల
వసంతుఁడు తదీయు లెంతో భ్రాంతిం జూడన్.

గీ. అప్పు డందున్న బందుగు లతనిఁ గాఁగి
లించుకొని శోకభరత మల్లికవిధంబు
భటుని దుండగమును జెప్ప "భయము వలదు
మూర్ఛనందెను గాఁబోలుఁ బొలఁతి" యనుచు.

చ. తగు నుపచారముల్ సలిపెఁ దత్తరపాటున నవ్వసంతుఁ డె
న్నొగతుల; వైద్యులాసతితనూలతహస్తములంటిచూచియీ
సుగుణకు నీకు నేఁటికి విశుద్ధచరిత్ర! ఋణంబు తీఱె మూ
ర్ఛగనుటకాదుకావనవసంతుఁడుగుండెలుప్రీలిమ్రాన్పడెన్

వ. నిశ్చేష్టుండై పుడమిం బడి యొకింతన తెలివంది
తన సతిం దలఁచి తన యవివేకకృత్యంబు నెంచికొని యతం
డు విలపించె.

చ. మృదుహృదయా! భవద్ధృదయస్థితి మెఱుంగక మూర్ఖ
భావదుర్మదముఁ మీఁదుగానక ప్రమాదమొనర్చితినింత
మాత్రకిట్లదయత శిక్షసేయఁదగునా? క్షమియింపఁగరాద? అ
య్యయో! సుదతి! యిఁకేమి నాకుగతి సువ్రత! సఖ్యవిడనాడఁ
బాడియే.

చ. "పతిమృతివార్తవిన్నపయిఁ బ్రాణముతోడను నిల్చునే? పతి
వ్రత"యని నీవు నాఁడనిన వాక్యము నమ్మక నే భవన్మనో
గతినిఁ బరీక్షసేయఁగఁ గుకల్పనఁ జేసితి, నిన్నుఁ గోలుపో
యితి, నయొ మందభాగ్యుఁడనిసీ! కనుఁబాపినిసుమ్మప్రేయసీ

గీ. మృదులనవనీతసుస్నిగ్ధహృదయ నిన్ను
దారుణానృతధూర్తవార్తాశతఘ్ని
ద్రుంద నేసిన క్రూరకిరాతకుఁడను
తగిన శాస్తి యొనర్చితే తరుణి నాకు.

గీ. నాఁటి కల యీ విషాదాంతనాటకమున
కిందుముఖి! భావగర్భితనాంది యగుట
నెఱుఁగఁ జాలకపోయితి, మొఱకునైతి
వెడఁగునై కొంప కేఁ జిచ్చుఁ బెట్టుకొంటి.

గీ. కాలునో కాలదో యగ్గికణ మటంచుఁ
బట్టి చూచిన యవివేకి పగిదిఁ బరమ
సాధ్వి! నీ యెడ దుర్బుద్ధిసరణిఁ దలఁచి
తగినఫల మందితిని గదే తలిరుఁబోఁడి.

క. పరమపతివ్రత యని యె
ల్లరు నినుఁ గొనియాడ వినియు లలనామణి! ము
ష్కరుఁడ నయి, పాపినయి, ని
ష్కరుణుఁడనై యిట్లునిన్నుఁ గడపితిఁ గాంతా!

సీ. తెలిసి తెలిసి యెంత తెగువకుదిగితినే
బేలనై మానవతీలలామ!
నావంటి నిర్భాగ్యునకు దక్కుదువె నీవు
నాకూర్మి చక్కదనాలచాన!
క్రూరపరీక్ష.నీ గోలుపోయితిఁ గదే
ప్రేయసీ! పరమసాధ్వీమతల్లి!
చేతిమీదుఁగ శిరశ్ఛేదమ్ముఁ జేసిన
కరణి యయ్యెనుగదే కలికిమిన్న!

గీ. ముదిత! యెంతటి క్రూరకర్ముఁడనె నేను
యెంతసుకుమార హృదయవే యింతి! నీవు
నిన్ను నంగనేలవిధిదయానిస్వహృదయి
మనల నెడఁబాపె, మన ప్రేమ మంటఁగలిపె.

గీ. చెలువ! చెడిదంపువార్త నీ చెవులు సోఁకఁ
"జనియె నాకన్న మున్న నా సామి"యనుచుఁ
బరువుపరువున నలసటఁ బరువులెత్తి
నాకమునను జేరఁ బోయితో నళిననయన!

గీ. పరమకల్యాణి! నీ పుణ్యపదపరాగ
మెనసి సోఁకిన యంతనే తనకుఁదాన
కదలి వ్రీలదె నాకంబు గవని తలుపు
పేర్మి నెదురురాఁ దైవగంటి పేరఁటాండ్రు.

సీ. నిత్యకల్యాణసందీపితత్రిదశప
త్తనదివ్యఘంటాపథమ్ము లందు
సుకృతపరిపాకశుద్ధమనస్క క
దంబసంభరితసుధర్మ యందు

రంభాముఖాప్సరోరమణీమణీరమ
ణీయశృంగారమందిరము లందు
కమనీయసురభిళసుమనోమనోహర
కల్పలతాకుడుంగముల యందు

గీ. మారుతాధూతవీచికావారచలిత
క్రమగాంగేయవారిజోత్కరపరాగ
కలితసలలితగాంగసైకతము లందు
నెమకుచుంటివికాఁబోలు నెలఁత! నన్ను.

చ. హరి హరి నన్నువంటి దురితాత్మునకున్ వియదాపగావిక
స్వరసరసీజసంజనితసారసుగంధమలిమ్లుచానిలో
త్కరసుఖసంగతిం బొరయఁగా ఘటియిల్లునటే తలోదరీ!
పొరపడి యేటికిన్ వెదకఁబోయెదు స్వస్తటినీతటస్థలిన్.

ఉ. కర్ణకఠోరకాలమదకాసరకంఠరఘంటికారవా
కర్ణనయోగ్యు న న్మధురగానసముల్లసదప్సరోగృహా
భ్యర్ణతలంబులన్ దివిషదాయతనమ్ములఁ గల్పభూజసం
కీర్ణవనంబులన్ వెదకి ఖిన్నతనందగనేల? మానినీ!

క. మృతిఁ గనెఁ బతి యని విని స
మ్మతిమెయిఁ బతిననుగమించు మతిమృతిఁగనియో
సతి! స్త్రీలోకమునకు వి
శ్రుతగతి వ్రేసితివి సద్యశోడిండిమముం.

గీ. నా యబద్ధంపుమృతియు కర్ణముల సోఁకఁ
జచ్చియును జీవసహితవే చాన! నీవు
ఔర! మృతిఁగన్న నిన్నుఁ గన్నారఁ జూచి
బ్రతికియుండియుఁ జచ్చిన వాఁడ నేను.

గీ. అని వసంతుండు విలపించె నతితరముగఁ
బ్రియసతీవియోగగ్లాని బెండగిల్లి
ఫుల్ల మల్లీసుమముఁ గాల డుల్లఁదన్ని
మఱల నా సుమమున కేన్చు మధుపమట్లు.

———

ప్ర ణ య కు సు మ ము

చ తు ర్థ ద ళ ము.

క. మృతసతిఁ దోడ నిడుకొని కుం
తితమతిఁగడుఁబొగిలియతఁడు డెప్పరమునఁ నా
సతిఁగలసిమెలసి నేనును
చితదగ్ధుఁడనగుటనాకుచితగతిగాదే?

గీ. ప్రాణపద మగు సతిమేను మేను సోఁక
లీలఁ బవళించు చిత నాకుఁ బూలపాన్పు
పడఁతి నెడఁబాసి నెవ్వగఁ బవ్వళించు
పూలపాన్పైనఁ జితగదా పోల్ప నాకు.

గీ. తగిలె దారవియోగచింతాజ్వరంబు
ప్రబలతాపాన బీటలువాఱె మనము
శకలశకలంబు లయ్యె నిస్సారసుఖము
లేడ? నేనేడ? జగమేడ? నింకమీఁద.

గీ. చితియుఁ జింతయు నను రెంటఁ జితయ మేలు
చిత దహించు నతమ్ము నిర్జీవతనువు
చింత దహియించు నకట! సజీవతనువు
నగునె భరియింపఁ బ్రబలచింతానలంబు.

క. పేర్చెడు చిత, సతితో నను
జేర్చెడు చిత, బంధులార! చెచ్చెరఁ గొఱవిన్
మార్చెడు చిత, శోకముఁ జో
కార్చెడుచిత యిద్ది మీకు నరయఁగ నాకున్".

వ. అనుచుఁ బట్టరాని శోకంబున విలపించు నతనిఁ బహు
విధానునయవాక్యంబుల నూఱడించుచు నతనిబందుగులు.

గీ. పొలఁతి సుఖముగ నింత కాఁపురము సేయు
సుతులఁ గను నంచు నెంచి పొంగితిమి గాని
యిట్టు లగునం చెఱుఁగమైతి మెందు వాన
రాక, ప్రాణముపోక, యెవరికిఁ దెలియు.

వ. తెలిపిన నవ్వసంతుం డత్యంత సంతోషిత స్వాంతుండై పరమపతివ్రత యగు తనసతి పాతివ్రత్యమహాత్త్వంబునం దన భాగ్యవశంబున జటిరూపంబునం దనకు భగవంతుం డు సాక్షాత్కరించెనను ముదంబునం బరవశుండై.

క. జటియై నను సతి రక్షిం
చుటకై యిటనుద్భవించె జూడి? యీశుండహో
జటియాటకేమి యొకపరి
కిటి యైన పరాత్పరుండు కృపగల్గిన-వో.

క. అని "సత్వరగతిజటిలుం
గని మ్రొక్కుదుం గాక పరముం గరుణామయునేం
గొనికొత్తుంగాక సతిమృతి
యసృతం బొనరింతుంగాక" యనుకొనుచుం జనక

గీ. ఎల్లో చేతి కుండిక నేలం గొట్టి
శకలముల నేటికొనుచు డింబికను వలంచి
తలంచి శోకింపసాగెం దత్రత్యజనులు
నా వసంతుండు రిచ్చపాటందం దపసి.

వ. అంతనవ్వసంతుండు.

మ. కరుణాశీతలసత్కటాక్షముల శోకజ్వాలఁ జల్లార్చి నా
తరుణిన్ సంసృతి ఘోరవార్ధి తరణిందప్పించు మృత్యుగ్రహో
దరగోళంబుననుండియీతఁడనునుత్సాహంబుతో వచ్చితిన్వ
రకర్మందియుతంపునేడ్వఁదొడఁగెన్ వైరాగ్యమెందున్నదో॥

సీ. తల్లిదండ్రులతోడఁ దనకున్న సంబంధ
గతికి నివాపోదకమ్ము వదలి
ప్రౌఢకాంతాతనూపరిరంభణాదిక
సౌఖ్యమ్ములకు జలాంజలినొసంగి
పుత్త్రమిత్త్రాదికమోహమ్ముస్నేహమ్ము
లను పాశముల మొదలంటఁ గోసి
బంధుగేహారామపశ్వాదిసంసార
హేతుకసంగంబు నేటఁగలపి

గీ. మమత దిగఁద్రావి దేహాభిమాన మడఁచి
రాగమును రూపు మాపి విరాగి యైన
పురుషునకు నేటి భయశోకములు నిఁకేటి
కామరోషాదు లెయ్యది కాంక్షితంబు.

మ. వసటంగుందివిరాగియున్వగచుఁజో“వైరాగ్యమేవాభయ”
మ్మను ప్రాజ్ఞోక్తి నిరర్థకంబగుఁగదా? ఆశ్చర్యమా సీతపో
ధనుఁ డల్పంబగుకుండకై యిటు విషాదంబందునన్నెట్లుతా
ననునీతుం బోనరింపనేర్చునువృథాయాసంబె కాక్షింతయుః

గీ. అని నిరాశను జెందియు నైన నితని
భావ మెట్టిదో కనుఁగొనవలయుఁదలఁచి
యని వసంతుఁడు జటి కిట్టులనియె నంత
నిజసతీప్రేమనిఘ్నాత్మ నిబ్బరముగ.

సీ. పల్లవారుణసముద్భటజటారింఛోళిఁ
బెంచి, యాశాలతఁ ద్రెంచి తీవు
సలిలకాషాయ వస్త్రముగట్టిగాదట్టి
గట్టి కామముతలమెట్టి తీవు
నిర్మలదేహంబు నిండార భస్మంబుఁ
బూసి మోహముఁ గడఁద్రోసి తీవు
నీవారశాకపత్రావళిభుక్తిగా
నిలిచి లోకమ్మునుగెలిచి తీవు

గీ. యోగివరుఁడవు న్యక్కృతభోగివరయ
సిద్ధమతి వీవు మఱియు జితేంద్రియుఁడవు
నిట్టి నీ కింక వలసిన దేమి జగతి
నిట్లు శోకింప జటివరా! హేతువేమి?

చ. అవిరతకామరోషవిషయాదులఁ జిక్కి దురుద్ధరాజవం
జవమున మున్ను మాదృశుల చందమునన్ విలపించె దేటికీ
వవశమనీష నోజటివరా! యొక మృణ్మయపాత్రకోస మి
ట్టి వికృతి నందనేమిటికి డెందమునన్ గలఁగంగ నేటికిన్.

క. అల్పపుమృత్కుండికకు ది
గుల్పడఁగానేల? మట్టికుండ నిలుచునే
కల్పముల కొలఁది; వగవ న
నల్పమతీ! రాగరహిత! న్యాయమె నీకున్.

వ. అను వసంతునకు సత్పరివ్రాజకుండు.

గీ. పదిరె డెవ్వరివాఁడ వో పసుచువాఁడ!
అప్రతిమము ననేక గుణప్రణయిని
చారురూపిణి జీవనాధారమైన
దిద్ది, యిద్దానిగుణము నీ కేమి యెఱుక?

క. ఈ కుండికపై నెంతగ
నా కుండెనొ ప్రేమ తెలియునా? భుజియింపన్
లేకుండిన సరె, యిది కన
రాకుండిన నిలువఁజాలఁ బ్రాణము తృటియున్.

గీ. ఓయివేదాంతి! నా కుండికోత్తమంబు
నల్ప మనియెద విదియె నా కతిఘనంబు
ప్రణయపరిణద్ధవస్తు వల్పంబు నధిక
మనెడు భేదము తోఁచునే యాత్మ కెపుడు.

గీ. మృణ్మయం బని నిరసించె దేటి కోయి
ప్రేమతత్త్వంబు నెఱుఁగని పిన్నవాఁడ!
మృణ్మయం బైన కాక హిరణ్మయంబె
యైన వెలసమమే ప్రణయాపణమున.

చ. అనుజటికిన్ వసంతుఁడనునార్యభవద్వచనం బమోఘమా
నెనయఁగఁ బ్రేమవస్తువున కెవ్వఁ డియత్తను దెల్పనేర్చునే
నను దలపోయ వస్తువు చనన్ బ్రతికార మశక్యమైన య
ష్టనువగునే? వ్యగంబౌగుల నట్టి విషాదము కార్యకారియే?

గీ. ఎఱిఁగి యెఱింగియు వితగా
దురపిల్లుట తగునె? యనుచుఁ దుందుడుకు మెయిన్
దుఱతుఱఁ బల్కు వసంతుని
గరుణారస మొల్కఁ దపసి కని యిట్లనియెన్.

క. ఏ కార్యమునకు నైనఁ బ్ర
తీకారము తోఁపనప్డె దిగ్గురను మనం
బీకార్యము సహజముగద
లోకంబున నరసి చూడ లోకవిధిజ్ఞా.

సీ. స్వర్గపురిం జేరఁ జనియెడు తల్లిదం
డ్రులకయి వగచు తనూభవుండు
తమకు దూరగుఁడయి తరలిపోయెడు కూర్మి
తనయునకై కుందు తల్లిదండ్రు
లేకశరీరమ ట్లునసియుఁ దనుఁ బాయు
భర్తకై శోకించు పరమసాధ్వి
తనకు నర్ధాంగియై తనరియుఁ గడచను
పడఁతికై విలపించు ప్రాణవిభుఁడు.

గీ. లేదు నగవునఁ బ్రతికారలేశమనుటఁ
దెలియమిని వగచెద రంచుఁ దలఁతువొక్కొ?
యెఱుగుదురు వారు నొక్కింత సృష్టితెఱఁగు
యెఱుకయే శోకకారణ మింత కరయ.

వ. అట్టి వారల రీతిఁ గాక నేన యీ కుండిక దృఢత్వముం బరీక్షించుతలంపున నేలం గొట్టి పోనడచితిఁ గాన సంతాపంబు నాకుఁ గడుంగడు నధికంబన వసంతుండు కనుల నీరునించి మహాత్మా! తానే ప్రియవస్తువును నశింపఁజేసికొన్నప్పు, డను తాపంబునకు మేర లేదు; అయిన నదియు గదా యజ్ఞానంబు.

క. భ్రమమున మున్ని ప్రపంచ
క్రమ మెఱుఁగక వగచు టంతెకాక జటేంద్రో
త్తమ! "యద్దృశ్యం తన్న
శ్య" మనన్ వినలేదె మనము సారెకు శ్రుతులన్.

గీ. అదియునుం గాక ప్రియ మప్రియంబు నెందు
ప్రాగ్భవీయంబు లైన కర్మముల వలన
నంతనంతను ఘటియిల్లు నంతెకాని
పురుషుఁ డెవ్వఁడు పొనరింపఁ బూర్ణహృదయ!

క. అను పల్కుల కల్లన నగి
యనువందఁగ నని జటీశుఁ డగునగునోయీ
యనుతాపం బజ్ఞానజ
మను నీ వచనంబు సత్య మది యెట్లున్నన్.

గీ. తాను చీఁకటిలో మున్గి తడవికొనుచు
దీప మొకనికిఁ జూపింప దివురు వాని
భాతి నీ వేమొ వేదాంతవాక్యములను
నాకుఁ జెల్పుటమాత్ర మెంతయును వింత.

చ. జటివరుఁ డట్లు పల్కిన వసంతుఁడు స్వాంతముపల్లవింప ను
త్కటమగుభక్తి నాతనిపదంబులవ్రాలి "మహానుభావ! యీ
అట ఘటియిల్లె నాకు నచిరంబుగఁ దావకబోధవాక్యసం
ఘటనఁగమర్ణగృతార్థతయుఁ గల్గెఁ దరించితి దుఃఖవారిధిన్.

క. నా వాక్యమ్ములనను వి
ద్యావిదుఁ బొనరించి తీవు తత్త్వార్థవిదే
శా! వదలె మోహపాశము
లేవలనను లేదు దుఃఖ మీపయినాకున్.

క. కరుణించి యింకఁబయినెది
కరణీయము;సచ్చిదాత్మఁగనుఁగొన వెర వే
కరణిని సిద్ధించునో నా
కిరవుగఁ దన్మార్గ మింత యెఱిఁగింపఁగదే.

వ. అనుచుఁ బ్రార్థనమ్ముసేయు వసంతకుమారు నను
గ్రహించి సంయమీశ్వరుండు.

గీ. దుఃఖ నిశితహాలంబున దున్నఁబడి స
మగ్ర వస్తు వివేక రసావసేక
మెనసి నీ చిత్తసీమ యిప్డనువుపడియె
సత్యసుఖదంబు జ్ఞానబీజంబు నాట.

గీ. విషయసుఖములకై సుంత వేడ్కఁగొనక
పరముననునిల్పు మనము సుస్థిరముగాఁగఁ
దివిరికననేర్తువవలజ్యోతిస్స్వరూపు
స్వప్రకాశుఁ జిదానందుసర్వ మయుని.

గీ. శోకసులభంబు వైరాగ్య సుఖము, దానఁ
బొందఁగావచ్చు నవ్వల ముక్తిపదము
దాని నటులుంచి ప్రథమకర్తవ్య మింకఁ
దెలిసికొనవోయి వివరింతుఁ దేటపడఁగ.

క. వైరాగ్యబీజ భూతం
బారయనీనారియగుటనా సతి నిన్నుం
జేరిచి యీ నిర్వేదపు
భారముతొలఁగింతు సుఖముపడయుము సతితోన్

వ. అనిన నవ్వసంతుండు.

గీ. శుద్ధచారిత్ర నిర్వాణ సుఖముఁదప్ప
లవము నేఁ గోరనింకఁ గళత్ర పుత్త్రి
మిత్ర సంబంధి సుఖము నేమాత్రమేని
రాజ్యమే నొల్ల నొల్ల స్వారాజ్యమేని.

చ. దరి కెగఁబ్రాఁకు వానికి నిదానముగాఁ గరమూఁతయిచ్చియు
ద్ధరణ మొనర్పకే యదయతన్ జలధిం బడఁద్రోయురీతి నో
పరమమునీంద్ర! సంసరణబాధలనుండితరింపనున్నన న్ । మఱి
లనర్థగతింబొరయుమాయనన్యాయమెమిమ్ముబోంట్లకున్?

క. తలఁపఁగ సంసృతిబంధం
బులఁ దగిలి కృశించు మూఢపురుషుండు యుగం
బులకొలఁది మనినఁ గనుఁగొనఁ
గలఁడే పరమాత్మఁ గాంచఁ గలఁడే ముక్తిన్.

క. అని ప్రశ్నించు వసంతుని
మనమునఁ గల సంశయముల మహాత్ముఁడును
న్ననఁ దీఱిచి జ్ఞానాంకుర
మును నాటెఁ దదీయచిత్తభూమిన్ బిదపన్.

క. జనకుఁడు కుటుంబి కాఁడె? సంసార మతని
కడ్డమయ్యెనె? జ్ఞానమార్గావలంబి
కెందు నడ్డంబు లేదు; జితేంద్రియుఁడవు
కమ్ము తెలిసి కుటుంబివి కమ్ము పొమ్ము.

చ. అనుచు జటీంద్రుఁ డంత సముదారతమల్లికయున్న చోటికిన్
జని కరుణాకటాక్షములఁ జక్కఁగఁ జూచిన యంతమాత్రనా
వనితయు నిద్రమేల్కొనెడు భంగిఁ జివాలున లేచి యమ్మహా
త్ముని పదపంకజంబులను దోరపుభక్తిని వ్రాలి మొక్కినన్

క. "నారాయణ" యని మాత్రము
నోరార వచించి యతఁ డనూనమహాత్మ్యో
దారత నంతర్ధానము
న్నారూఢిం జెందెఁ బౌరు లచ్చెరువందన్.

క. మృతిఁగన్న మల్లికాసతి
నితఁ డారా యింతలోన నెటు పునరుజ్జీ
విత సల్పె నంచుఁ బౌర
ప్రతతి వితర్కించె యోగబలమెఱుఁగమిచే.

సీ. భయదాబ్ధి నఱచేతఁ బట్టి త్రావఁడె జగ
ద్వంద్యుఁ డొక్కఁడు యోగబలముచేత
సృష్టికిఁ బ్రతిసృష్టిఁ జేసి నిల్పఁడె ఋషి
ప్రవరుఁ డొక్కఁడు యోగబలముచేత
మృతసతీసుతులను బ్రతికింపఁడే తపః
ప్రథితుఁ డొక్కఁడు యోగబలముచేత
వెన్నున కఱకాలఁ గన్నుఁ జూపింపఁడే
ప్రజ్ఞుఁ డొక్కఁడు యోగబలముచేత

గీ. నెందఱెందఱో మహనీయు లెన్నొగతులఁ
జూపియుండరె తమ తపశ్శుద్ధి యోగ
బలము, దాని నెఱుంగు ధీబలము లేక
లోకు లేమేమొ యుఱక పల్కుదురు గాక.

గీ. అనృతదుస్సహవార్తామహాతపమున
వాడి వ్రాలిన మల్లికావల్లి జటిల
శేఖరకృపారసామృతసేచనమున
మఱల నెప్పటి యట్లయి వరలె, సంత.

క. సంతోషంబునఁ బొంగి వ
సంతుఁడు తన రమణిఁ జేర్చి సరగున బాహా
భ్యంతరసీమకుఁ దగ న
క్కాంతయుఁ దన రమణుఁ గవిసెఁ గౌతుకమలరన్.

గీ. అప్పుడెల్లరకును తోష ముప్పతిల్లె
మల్లికాకాంత సుఖముండె మది ముదం బె
సఁగ, వసంతునిఁ గూడి; వసంతుఁ గూడి
లీల సుఖముండు నవ్యమల్లికయు బోలె.

సవరణ

పుట.	పంక్తి.	ఒప్పు.
13	13	మాంత్రిక
,,	16	సిద్ధ
14	16	మవిముక్త
23	7	భావగీతముల్
28	2	పూవునకు
28	4	టరుదు
30	9	చివికి
,,	15	కోర్చును
31	2	విభవ
35	4	ప్రణవ
42	2	సాచ్చినన్
43	12	గతిన్
45	4	రవముల్
,,	10	మహో
47	13	బపనయింప
48	10	యెను
63	7	దానవవహ్ని
66	2	గ్రూర
69	6	కన్నతల్లి